

How About US

Jaargang 25
najaarseditie

Met in deze editie:

- Verontwaardiging!
- Nostalgie!
- Nieuwe rubrieken!
- Interviews!

Inhoudsopgave

Voorwoord van de redactie	pagina 4
Van de voorzitter	pagina 5
Weemoed en Gelukzaligheid – Peter Brusik	pagina 7
Terugblik op een columnistetragedie een gesprek met Riny Slagt en Ton Mantoua	pagina 10
Hoi ik ben... Han Geluk	pagina 16
Tafeltennis, een waardeloze televisiesport – Dylan Kret	pagina 18
Zwabberen met Jasper	pagina 20
De Pineut... Kris	pagina 23
Op stap met team Menereis – Ruben Peters	pagina 24
Het Zijpad met Mihai Popa	pagina 26
Terug naar de top – Jan de Laat	pagina 28
Serviceperikelen in de eerste divisie – Riny Slagt	pagina 29
Eindstand US-percentagebeker – Riny Slagt	pagina 32
Annie Jr. en Jackie of de naderende eindstrijd tussen goed en kwaad	pagina 35
Ik ben de liefde – Hannes van de Pol	pagina 38
Het vrouwelijke lid – Ruben en Pieterjan	pagina 40
Interview met Trinko Keen & Bettine Vriesekoop - Dylan	pagina 43

Voorwoord van de redactie

Ergens in de zomer ging mijn telefoon. Als ik het scherm van mijn telefoon moest geloven was het Ruben die belde. Het bleek Tycho te zijn, die met Rubens telefoon belde. Na een snelle aanpassing mijnerzijds groette ik Tycho, en vroeg hem wat hij van me wilde. Tycho belt namelijk zelden om even bij te kletsen. Hij bleek zojuist in een auto met USers op vakantie te zijn gegaan en wilde, vlak voor ze de A2 op zouden rijden, mij nog even strikken voor het clubblad. Ondanks al mijn tegenstribbelen is hem dat gelukt, getuige dit stuk.

Ik had echter geen zin om het helemaal alleen te doen, waarop ik op mijn beurt Tycho heb weten te strikken. Snel na diens vakantie volgde een redactioneel overleg in een lege kroeg, waar enkele nieuwe rubrieken werden bedacht, waarvan de meeste al in deze editie vertegenwoordigd zijn: "Hoi ik ben", waarin nieuwe leden zich door middel van een vastgestelde vragenlijst voorstellen, "Het Zijpad", waarin een UUser de redactie aan de hand meeneemt naar de krochten van diens verleden, "De platenkast van...", waarin een andere UUser de redactie meeneemt op zijn/haar *journey into sound*, nadat diezelfde redactie uitgebreid in de watten is gelegd op gastronomisch gebied. Het meest trots zijn wij echter op de rubriek "Ik kom nooit, want...", waarin onze onzichtbare leden uit de doeken doen waarom zij zo zelden te zien zijn op trainingen, competitieavonden en –middagen. Het lid dat wij daarvoor hadden aangeschreven heeft zeer passend besloten om zelfs geen stukje te schrijven.

Dit clubblad staat bol van de nostalgie en de verontwaardiging. Peter kwijnt peinzend weg in vroegere tijden, de cd- en cassettebandjescollectie van Jasper staat bol van de nostalgie en het interview met Mihai had nostalgisch kunnen worden. Op het vlak van verontwaardiging springt het muilkorven van tafeltennisdissidenten Riny en Ton Mantoua meteen in het oog, maar ook Dylan uit zijn lichte verontwaardiging over onze sport op de televisie. Wederom Riny laat zijn lichte verontwaardiging blijken over het serveren in de eerste divisie, en Pieterjan en Ruben hebben hun best gedaan om enige verontwaardiging op te roepen bij de dames van US.

Natuurlijk is er weer een volgende aflevering van Kimberley en Annie de Bruijn (weet u nog, in de vorige editie bleek Kimb onbevlekt zwanger en is zij in Bad Bentheim bevallen van een jongetje, Annie Jr.). Jan leert het eerste team hoe zij moeten omgaan met 10-0 verlies, Hannes is, als we de inhoudsopgave moeten geloven, de liefde en Ruben werpt een blik in de toekomst: US 3D? Tot slot is er ook nog een serieuze bijdrage van Dylan, een interview met Trinko Keen en Bettine Vriesekoop.

Wij wensen u veel leesplezier!

Tycho en Pieterjan.

Van de voorzitter

Al weken wacht Tycho op een voorwoord van de voorzitter voor ons clubblad. Wat valt er te zeggen? Genoeg natuurlijk. Het verschrikkelijke nieuws over Bert bijvoorbeeld die hopelijk snel herstelt. Veel sterkte ook aan Imke die het er ook zwaar mee heeft, logisch natuurlijk. Ik mis mijn bridgemaatje, maar zij haar echte maatje. Hopelijk is Bert weer gauw thuis, slaan de medicijnen uiteindelijk in de goede mix wel goed aan, en komt Bertus er weer bovenop.

Van een hele andere orde is de tsunami aan degraderende US teams. Maar goed, volgend jaar dan maar weer feest. Ons heren 1 kan niet erg lang genieten van de 1^e divisie. Verder is het bewonderingswaardig hoe heren 3 het in de 3^e divisie probeert te bolwerken. En wat dacht je van Gilles nog op 100%! Alleen heren 5 lijkt kampioen te worden in de 1^e klasse. Verder heeft een aantal teams het moeilijk om compleet of zonder invallers op te komen, een terugkerend probleem. Hoewel probleem...alleen voor de tegenstander die dan slechts tegen twee man speelt.

Het gebouw van Tempo-Team staart er nog wel een paar jaar, dus zolang kunnen we daar ook blijven spelen. Verder is er een aantal opties voor een nieuwe plek, bij een school ergens in Buitenveldert en op een industrieterrein vlakbij de Utrechtse brug. De Wibauthal blijft ook nog wel even staan denk ik, hoewel alle naburige panden tot aan de grond zijn gesloopt. Verder zijn we in gesprek met een groepje enthousiaste tafeltennisgekken die veel met jeugd aan de weg willen timmeren maar op zoek zijn naar samenwerkingspartners voor een eigen tafeltennishonk. Lange termijn werk, maar we zijn op zoek naar continuïteit in de huisvesting.

De ledenvergadering hebben we verplaatst naar januari 2011. Dan hebben we pas echt zicht op de afrekening van het afgelopen jaar. Verder weinig spannends op financieel gebied. Wel vieren we dit seizoen nog een 60 jarig jubileum van de US omnivereniging. Wie mee wil helpen met een jubileumuitwisseling tussen de vereniging en de organisatie van een feest na afloop: meld je aan! Over feesten gesproken: de US Open was weer een groot succes met een goede winnaar. Geen gedoe na afloop, alles in een goede sfeer. Een traditie is geboren!

Wel gedoe hebben we op de zaterdagavond en in iets mindere mate de woensdagavond. Een keertje de achterdeur openlaten is bijna een doodzonde, maar was een ongelukkig foutje. Maar dat het na afloop een puinhoop is, of er iets niet klopt met de omzet, de fooi of

wat dan ook – dat begint zo langzamerhand weer terug te komen. Mijns inziens is er helaas een groot verschil tussen de bardienst overnemen met alle plichten die daarbij horen en achter de bar gaan staan omdat de laatste bardienst naar huis gaat.

Bardienst draaien vraagt er vooral om de verantwoordelijkheid te dragen voor het schoon achterlaten van de zaal, kantine, bar en keuken bij Tempo-Team, de koelkasten aanvullen, en op zaterdag de afwas gedaan, kooksporen weg en de vuilniszakken even vernieuwen. Als dat niet met een of twee man lukt, dan willen vast wel een paar US'ers helpen. Nu hebben wij als bestuur er helemaal geen zin in om de sluitingstijd echt op 01.00 uur te zetten op een zaterdag als het altijd zo gezellig is. Maar zo doorgaan kan ook niet meer.

Oh ja, veel leesplezier! Tycho c.s. hebben er weer wat moois van gemaakt!

De voorzitter

Weemoed en gelukzaligheid

Dit jaar ben ik inmiddels langer lid van US dan daarvoor van mijn oude club The Victory uit Weesp. Veertien jaar alweer en als de dag van gisteren weet ik nog hoe het was om bij US binnen te komen. Gerard Happe kende ik nog van vroeger, van het zeer befaamde 't Helletje toernooi. Sowieso kende ik US alleen van dit gecombineerde drink- en speeltoernooi en van dat strijdtoneel geniet ik al vele jaren van Willemijn Kits van Heijningen, Eric Romer, Heidi Offermanns, Jan Taat, Jurgen Veenker en Dennis Romer. Onze Dennis is ons helaas veel te vroeg overleden. Met Eric Romer, die Dennis altijd liefkozend mijn broertje noemde, heb ik vele wedstrijden om kratjes bier gespeeld. Al lang niet meer gedaan Eric! US, het leek me toen al, tussen mijn 18^e en 28^e levensjaren, een fantastische club, of in ieder geval kende ik daar een aantal mensen die ik erg leuk vond. Enfin, in 1996 kwam ik in onze eigen Wibauthal langs om eens te informeren wie er allemaal nog bij US speelden, wanneer je kon trainen etcetera. Gerard achter de bar, uiteraard en toen nog als een jonge god, bezielde met zijn werk, een echte manager van een grote sporthal! Druk heen en weer rennend, aardig tegen iedereen, hart voor de zaak. Gek om de beseffen dat dat nog geen vijftien jaar geleden is. Samen met Eef Rademaker kwam ik over van The Victory, op zoek naar een nieuwe feestvereniging, waar tafeltennis en een biertje (of twee, of nog iets meer) samenkomt. En na afloop natuurlijk een broodje shoarma! Met Gerard in een team, wat een belevenis! En met Sander Overdevest, goh... die is ook alweer een tijdje weg. Waar de kilo's er bij Gerard aanvlogen vanwege het verplicht eten na afloop, stroomden de punten weg omdat de heer Happe uit principe niet tegen materiaalspelers speelde. Geen probleem, gezellig was het altijd. Na een paar seizoenen weer verenigd met Jurgen en Dennis en daarmee vele seizoenen de 1^e klasse onveilig gemaakt. Heerlijk, uitgebreid voorafgaand aan de wedstrijd bij Dennis thuis, vooral de whiskeysaus bij de garnaaltjes was heerlijk. Nog tijd voor koffie? Natuurlijk, het was pas 20.00 uur... En dan al die toernooien in Eindhoven, de allerlekkerste koude melk van heel de wereld hadden ze daar. Overnachten bij Marc Romer met de hele ploeg, echt super leuk. Sylvia, nu alweer een echte moeder, maar tijdens een van deze Eindhovense avontuurtjes heeft ze haar huidige manlief weten te veroveren. Of was het andersom, als ik me nog goed weet te herinneren hoe Marijn over haar heen gebogen stond? En als gevolg van deze paringdans het gebroken hart bij een andere kleine US'er die ik hoog heb zitten, maar die is inmiddels ook alweer vader, jeetje. Goh, en dan die avondjes tot 03.00 uur midden in de nacht op maandag! Met het barpersoneel lekker blijven hangen, praten over het leven, over politiek, over niets. Oto die iemand wijs maakt, dat hij toch echt verkeerde paprika's heeft gekregen, van die kleine gele. Stukje proeven? Echt geen krimp gaf die gast, ondanks de vreemde prikkels in zijn keel van de Madame Jeanette. De tafeltennistoeiwijding van Herman Tillema, altijd in voor een partijtje, alvast serverend in zijn loop richting de tafel. Ondanks alle eerdere ervaringen met Herman was ik toch altijd weer verrast. De Braziliaanse shuffle service van Oto, de Godfried Bomans uitspraken van Jakob van Gorkum, de capriolen van Remco de Bruin, de broertjes Van der Neut, nog altijd fanatiek achter de tafel en gezellig

aan de bar: echte US'ers! Met weemoed denk ik terug aan mijn jaren met dames 1. Niet het dames 1 van nu, maar het klassieke team met Vianda Stel, het contramonster, Ingrid van Enckevort – onverslaanbaar in het schuiven en blokken, met Willemijn, voor mij Willem, Sylvia Witteveen niet te vergeten. Goh, als ik terugdenk aan al die talentvolle meisjes van 16 jaar, die zich stuksloegen op het degelijke dames US 1... En de wonderbaarlijke opkomst van Nathalie van Lierop, een stuk Belgisch dynamiet, met een gouden hartje, maar oh zo emotioneel. Ik zal nooit vergeten hoe een wedstrijd eindigde in een huilpartij omdat Nathalie volledig van tafel werd geslagen door Mandy Toenders maar zelfs bij 9-2 nog tsjoel riep, wat haar op een scheldkanonnade van de Belgische blondine kwam te staan. Daar kon het toen veertienjarige talent niet tegen en dus stonden twee dames huilend tegenover elkaar de wedstrijd uit te spelen, beide op hun eigen wijze geïntimideerd. Wonderbaarder was de aanwezigheid van Rene Poelwijk hierbij, die geenszins van plan was de reddende engel uit te gaan hangen, maar eerder de Cruijffiaanse waarheid bezigde dat het soms beter is iemand het zelf te laten oplossen, dan telkens maar te helpen. Poeh, dat viel dan niet mee, dat niet-helpen! Gouden tijden toch, spelen bij de Keizersgracht, met de dames wat oneerbiedig in het voorprogramma onder lichte belangstelling van wat US'ers en dan het hoofdprogramma: de heren! Met Wim Weijland, volgens een van de oudgedienden een van de weinige leuke corpballen die er zijn. Heb je nog geneukt Edgar? Wim, met het gouden backhandje, Jan Taat met de gouden bananenforehandtopspin, en John Visser, met opgetrokken broekje strak in de lies. De rest aan de bar, met Dennis achter de bar, mag de muziek wat zachter? Wat, willen de dames of heren competentiespelers de muziek wat zachter? Het is hier wel een kroeg hoor, en hup ging het volume nog een streepje harder. Met elkaar bordspelletjes spelen, vooral triviant was populair met Karin van Erwin als een van de fanatiekste speelsters. En natuurlijk om 22.30 uur studio sport met voetbal, en Gerard die blijkbaar een matige speler van Sparta in zijn team had die toevallig wel scoorde en dus goed was voor de toto: El Khattabi! El Khattabi! Katers over de tafel, rokende gastspelers naast je en natuurlijk de loskomende ballen van de pooltafel, bolderdebolderdebolder. Ja, met weemoed denk ik terug aan de Keizersgracht. En ook aan de uitjes in de stad na afloop van de wedstrijd en een nachtkroeg en een frietje in een van de negen Jordaanse straatjes. De kleine mini-invasie vanuit Dts Tatic bracht ons het team van Charles (sjarrel), Martijn (steevast Botermans genoemd door zijn teamgenoten), Riny en Arjen. Eerder al waren Rene en Sander al naar US overgestapt. We kregen toen een leuke groep aan de top van US met veel concurrentie tussen het oude US 1 (Jan, Wim en Arjo) en het nieuwe US (Sander, Rene en Robbert plus een klein aandeel van mijzelf). Wie weet de fabuleuze promotiewedstrijden nog te herinneren, tegen HBC met Frank Maaskant. Ik hoor nog Nathalie het uitschreeuwen "je bent een eikel!", waarop Maaskant zei "heel goed, gooi het eruit, dat lucht op!". Alleen de camera's ontbraken, anders was het heerlijke televisie anno 21ste eeuw. Of een andere keer toen Arjo misselijk van de spanning moest overgeven tijdens zijn potje tegen Richard Brocks van Spirit. Ja, bij US gebeurt er altijd wel wat. Vervolgens kwam de oude lichter wat minder vaak, en onstond er een nieuwe lichter: Gilles, Angelo, Bert, Tycho, Imke, Simon, Bonno, Pieter, Esther, Marleen, Ruben... Jong,

enthousiast en ambitieus of juist heel erg laidback. Een nieuwe groep US'ers, echte US'ers. Grappig dat door de jaren heen het typische US gedrag blijft bestaan: gezelligheid op niveau. Alhoewel Gerard steeds meer klaagt dat het inhoudelijke gesprek over de samenleving of over politiek niet of nauwelijks aan de bar van US wordt gevoerd. En nu, hoe nu verder? Want hoezeer ik het ook naar mijn zin heb in het US van tegenwoordig, ik mis de oude sfeer en de oude US'ers wel heel erg. Ik mis de dolle tijden van 't Helletje toernooi, van de Keizersgracht, van het na afloop stappen in de stad, ik mis Willemijn, Vianda (ook al komt die nog soms), ik mis Eric Romer die vaak belooft weer eens langs te komen, maar het nooit doet, laat staan een batje aanraakt, ik mis Gerard's deelname aan de clubkampioenschappen, ik mis Jan Taat (waar is Jan Taat!?) en Wim Weijland, die helaas geblesseerd is. Ik mis Jurgen, en natuurlijk mis ik Dennis. Ik wil oud en nieuw, de jeugdige gekkigheid en de inmiddels volwassen gekkigheid met allerlei kindergespuis dat inmiddels in het rond dwarrelt. Jeetje, mijn eigen oudste dochter is zelfs al ruim negen jaar! Ik word oud denk ik, met die hang naar het verleden. Een leuker team dan wat ik nu heb kan ik niet bedenken, met Niels, Sander en Rene. Gelukkig komen ze ook wel een balletje doordeweeks slaan. Wat lijkt het mij leuk om de oudjes ook wat vaker te zien!

Peter Brusik

HOW ABOUT US in gesprek met.... Riny Slagt en Ton Mantoua: terugblik op een columnistetragedie

De internetsite tnieuws presenteerde afgelopen winter “Beste Riny, Beste Ton”. Hun beider columns zorgden tot ver in het voorjaar van 2010 voor opschudding. Zestien weken lang richtte ons eigen US-lid Riny Slagt het woord tot bondscriticaster Ton Mantoua en bestookte de NTTB- veldwachter met vragen. Waartoe zou deze publieke correspondentie kunnen leiden? Was dit niet wat teveel NTTB-exhibitionisme met absurdistische trekjes? Wat kon de verborgen symbolische betekenis zijn achter dat loyale bonds-logo op Ton’s exclusieve bobo-shirt? Moest dit wekelijks “duel” worden opgevat als een soort “ome Ton leert achterneefje Riny in troebele tafeltenniswateren vissen en over zijn ontdekkingen brandnetelcolumnns schrijven”?

Ineens had Ton een collega, een snelle leerling, een klankbord, een mogelijk opvolger. Het kon niet op. Het leek toevallig, maar dat was het niet en zo plotseling als de “Beste Riny, Beste Ton”’s begonnen, zo plotseling waren ze van de aardbodem verdwenen.

Pingpong-Nederlands roemruchtste opinie-duo werd door een nachtelijke delete in mei 2010 bij de kladden gevat en voor altijd tot de vergetelheid veroordeeld. Na het besluit van tnieuws om de unieke serie af te breken, zag Riny nog kans om een paar afscheidstranen te plengen, maar het complete relaas rond De Ingreep Van Tafeltennisjaar 2010 bleef onbekend.

Het ijverig redactieteam van HOW ABOUT US vond het tijd worden voor een interview met beide heren om te achterhalen wat het geheim was achter de wipe-out van hun digitale gedachtenwisseling. Op het terras van een trendy café aan het Roelof Hartplein zit het tweetal op het afgesproken tijdstip klaar. Ton proeft voorzichtig van zijn cola-light en Riny slaat opgewekt het ene na het andere Belgische biertje achterover.

HOW ABOUT US: Heren, alvast zeer bedankt voor jullie komst. Om met de deur in huis te vallen: columnisten staan bekend om hun ijdelheid en men zou verwachten dat er moord en brand werd geschreeuwd toen jullie medio mei plotsklaps en hardhandig van de schermen werden geslingerd.

Riny: “Dat bevestigt de stelling dat er rare dingen gebeuren in pingpong-Nederland...”.

Ton, licht ironisch: “De maand mei is ongeschikt voor boosheid en verbittering”.

HOW ABOUT US: Jullie beider terughoudendheid is opvallend...!

Riny: “Ik kan me voorstellen dat Ton allang verzadigd was; als je de moeite neemt om na te gaan hoeveel artikelen hij de afgelopen jaren heeft geschreven...”

Ton, licht ironisch: “Eerst wilde ik mezelf straffen met een bezinningsverlof. Daarna ben ik aan een verlengd zomerreces begonnen”.

HOW ABOUT US: Kunnen jullie toelichten waarom jullie in eerste instantie zijn begonnen met de serie. Was er een vooropgezet plan of is het echt zo dat Riny spontaan begon te reageren op columns van Ton?

Ton: “Ik had het initiatief genomen. Vorig jaar bekwam mij het gevoel dat ik mijn zegjes had gedaan over NAS, over accountmanagement, over voorbeeldverenigingen, over de Manon-affaire, over de verantwoording van subsidies, over stagiaires en hun evaluaties, over de periode-Gadellaa, over tuinkabouters in het hoofdbestuur, over de (machteloosheid van de) bondsraad, over (misstanden bij) afdelingsbesturen, over het project Samen Vooruit. En over

NTTB-communicatie, een onuitputtelijke bron van inspiratie”.

HOW ABOUT US: En opeens verscheen daar onze Riny Slagt als dwarsfluiters?

Ton: “Nee, ik was al heel lang op zoek naar een dialoog-partner. Ik zag in dit blad een artikel van Riny, waarin hij het had over de gekheid van de reacties op de site ttnieuws en over de manier waarop ieder begin van discussie daar uitglijdt over vliegen afvangen, onbenulligheid, ons-kent-ons-gebral en afkatterij. Riny vroeg zich bovendien af of het voor bepaalde lieden een sport was om mijn bevindingen op voorhand af te kraken. Eindelijk iemand die het openlijk voor mij opnam! Uit het afdeling Amsterdam-verleden kende ik Riny van zijn Tatic-tijd”.

Riny: “Ton belde mij en daarna volgde een ontmoeting in de Wibauthal. Tycho Dekkers kwam die avond heel opgewonden op mij toe stormen, om te zeggen dat Ton-de-Spion in de US-bar was gesignaleerd. Zelfs Tycho kon niet bevroeden dat Ton en ik plannen gingen smeden om een column-formule te ontwikkelen. Ton liep al langer met het idee rond om aandacht te besteden aan (zijn oude club) US en voor mij was dat een aanknooppunt om mijn eerste column te lanceren en bij de redactie van ttnieuws aan te bieden. Tot mijn verbazing zag ik mijn debuut de volgende dag al geplaatst, inclusief big smile. Ik moet zeggen, zo’n eerste keer geeft een gevoel van voldoening. Je behoort daarmee echt tot degenen die invloed hebben op de meningsvorming”.

HOW ABOUT US: Hoe was de chemie tussen jullie beiden?

Ton: “Zo’n dialoog is een lastiger genre dan je zou vermoeden. Technisch gezien viel het mij flink tegen. Soms moet je niet te veel sturing aan dit soort geschrijf geven, soms kost het moeite om de vaart er in te houden. Het is niet zo dat de een de bal voorzet en de ander makkelijk kan inkoppen”.

Riny: “Ik heb het met plezier gedaan. Soms was het spannend. Ik kreeg de smaak en het ritme snel te pakken. Ik had helemaal niet de indruk dat ik iets strafbaars deed of dat ik mij op glad ijs begaf”.

HOW ABOUT US: Onze perceptie was iets anders, helaas. Wij koesterden de stille hoop dat US, door de columns van Riny, positief zou verschijnen op het landelijke podium. Daarin werden wij teleurgesteld. Natuurlijk besteedde Riny af en toe aandacht aan US. Maar in het algemeen had Riny het, in aansluiting op de gebruikelijke Ton-stijl, over beleidsmatige NTTB-shit. Waarom kozen jullie voor bespreking van alles wat de NTTB niet goed heeft geregeld? Wordt het anders te moeilijk om een wekelijkse column te vullen!?

Riny: “Als er iets is dat de tafeltennisbond uitermate goed kan, is het zichzelf slecht verkopen en haar leden slecht inlichten. Voordat Ton mij benaderde volgde ik het NTTB-nieuws op gepaste afstand. Nadat Ton met mij contact had gezocht, ben ik mij er in gaan verdiepen en kwam ik tot de conclusie dat alles wat hij schreef over de NTTB bleek te kloppen. Ik verbaasde mij er over dat niemand zijn beweringen kon of wilde pareren. Ik ben toen concrete zaken gaan uitzoeken en stuitte op vreemde feiten op het gebied van de externe communicatie van de NTTB. Sommige van die issues heb ik aangesneden in mijn columns. Maar als je eenmaal weet dat je wekelijks de mogelijkheid hebt om je mening te geven, moet je proberen om diversiteit en balans na te streven. Zo schreef ik ook over dingen die mij opvielen in de competitie, zoals over het niet opkomen van The Victory en de discutabele rol die de NTTB daarin speelde”.

Ton: “Ik heb Riny benaderd, niet zozeer omdat ik verwachtte in hem een geestverwant te

vinden, maar omdat ik wist dat hij veel meer een man van de tafeltennispraktijk is dan ik. Bovendien had ik genoeg klokken geluid en zag ik in onze dialoog een weg die andere perspectieven op debat bood”.

“HET HOOFDBESTUUR VERGADERDE TOT IN DEN TREURE OVER ONS: ZOUDEN ZE SLAGT & MANTOUA NEGEREN OF PAREREN?”

HOW ABOUT US: Helaas, dat mocht dus niet zo zijn. Na 2 x 16 columns kwam ineens een eind aan de serie. Van februari tot mei had een groot deel van tafeltennissend Nederland de interactieve adem ingehouden. Alleen insiders wisten dat de NTTB-top intussen in twee kampen verdeeld was geraakt: negeren of pareren. Wisten jullie dat het nekschot wekelijks dreigde?

Riny: “Diverse mensen waarschuwden mij al dat de NTTB in dit soort omstandigheden weinig chique met mensen omgaat. Als columnist hou je je echter niet bezig met hoe je eventueel wordt behandeld. Achteraf was ik blij dat ik een afscheidstukje kon laten plaatsen.”

Ton: “In de ontslag-email van Ivo Willemsen stond dat we niet meer pasten in het format van zijn site”.

HOW ABOUT US: Er zijn aanwijzingen dat er zich veel meer achter jullie roemloze Voldongen Feit-aftocht heeft afgespeeld....

Ton: “Het moet een onaangename ervaring voor Riny zijn geweest. Dat heeft mij dwars gezeten, ja. Ik had hem binnengehaald, tenslotte. In formele zin heeft de NTTB niet ingegrepen en daar wast men de handen nog steeds in onschuld. Een groepje betrokkenen bij de sportschuttersbond, de squash- en de tafeltennisbond heeft uitgever Ivo Willemsen onder druk gezet, ik vermoed als private personen en handelend vanuit private belangen. Vervolgens heeft Willemsen zich laten intimideren door Olaf Diels”.

Riny: “Echt waar? Dezelfde Olaf waar ik mee gedubbeld en gedineerd heb op onze gilde-dag!?”

HOW ABOUT US: Sorry, maar wat drijft columnisten in hemelsnaam? Zo’n maandenlange serie tekst-explosies vloeit toch niet voort uit incidentele oprispingen?

Ton, lachend een op het Roelof Hartplein voorbij fietsende kennis nastarend: “de woordvoerder van de NTTB was twee dagen in functie en toen emailde hij mij al dat hij zeker wist dat hij uitstekend met mij zou samenwerken...”

Riny, lachend: “.....ik heb trek in bitterballen...”.

VOOR HET TWEEDE DEEL VAN DIT INTERVIEW VERPLAATSTEN WIJ ONS VAN “WILDSCHUT” NAAR EEN ETABLISSEMENT WAAR (NAAR RINY SLAGT ONS VERZEKERDE) DE BESTE BITTERBALLEN VAN AMSTERDAM EN VERRE OMSTREKEN WORDEN GESERVEERD: CAFE-RESTAURANT HET TOLHUIS, OP EEN STEENWORP AFSTAND VAN DE AANLEGSTEIGER VAN HET GEMEENTELIJKE PONTVEER TUSSEN CS EN SHELL-TOREN.

HOW ABOUT US: Heren, “de bond” had dus geen bemoeienis?

Riny: “De verantwoordelijke uitgever van ttnieuws (Ivo Willemsen) liet mij via de mail weten

dat het echt een redactiebesluit was, omdat ze zich meer wilden toeleggen op actualiteiten. Maar ik hield er wel een rare nasmaak aan over, er klopte iets niet. Wat het vooral dubieus maakt, is dat het verzamelde werk van ons beiden direct is verwijderd en dat onze namen ogenblikkelijk uit het medewerkersoverzicht zijn geschrapt”.

Ton: “Ivo heeft zijn email om drie uur ’s nachts naar ons verstuurd. Volgens mij heeft hij lang geaarzeld. Hij schrok toen hem herhaaldelijk juridische gevolgen voor de neus werden gehouden. Daar heeft hij echt wakker van gelegen. Doordat hij de knoop doorhakte, hoefden er geen directe disciplinaire NTTB-maatregelen meer aan te pas te komen”.

HOW ABOUT US: Zo’n drastische maatregel komt toch niet uit de lucht vallen? Is zo’n verwurging een bekend verschijnsel in columnistenkringen?

Ton: “Dit was al gaande in januari 2009. Er bestond een soort abonnement van NOC/NSF waarbinnen NTTB-personeel ook bij andere sportbonden werkzaam kon zijn. Dat leverde subsidie op en goed-gedrag-punten. In die kringen heerst de cultuur van de kleuterklas. Bij sollicitaties merkten NTTB-ers voor het eerst dat hun “eer en goede naam” imago-schade had opgelopen omdat ze in mijn columns waren genoemd en via zoekmachines bij een mogelijke werkgever in negatieve zin waren opgevallen. Het betrof de families De Boer, Frijhoff, Gadellaa, Van Haaren, Koppelman, Pereboom, Zwakenberg, een jongedame uit de olympische sportschuttersselectie, personeel van de squashfederatie en andere “gedupeerden”. Die hebben een raming laten maken van gederfd inkomen, loopbaanschade en imago-schade. Een aanzienlijk bedrag, uiteraard.”

“NTTB-VOORZITTER EDGAR VERKOOIJEN, EEN MINDER GESLAAGDE KRUISSING VAN EMIEL RATELBAND, JAN-KEES DE JAGER EN EMIEL ROEMER, WAS AL TWEE JAAR UITERST ONGELUKKIG MET ALLE COMMOTIE EN DEINING ROND SLAGT & MANTOUA EN BRAK ZICH HET HOOFD OVER DE VRAAG HOE DIT TWEETAL BUITEN DE DEUR KON WORDEN GEZET EN HOE DEZE ZELDZAME VORM VAN OPPOSITIE ONSCHADELIJK GEMAAKT ZOU KUNNEN WORDEN...”

HOW ABOUT US: Welke rol heeft NTTB woordvoerder Harald Hanemaaijer gespeeld?

Riny: “In de wandelgangen zei men dat hij ziedend was over van mijn, naar later bleek, één na laatste column. Daarin stelde ik hem een carrière op de kermis in het vooruitzicht, als enveloppen- en lootjesverkoper bij een bingotent. Met die fancy fairvergelijking wilde ik de rare keuzes aan de kaak stellen van de afdeling communicatie van de NTTB. Met alle respect, maar het lijkt daar op een ballentent, met loterij, prijsvraag en “geen sport, maar spelletje”-leukigheid. Hanemaaijer is in zijn uppie de afdeling communicatie. Van mijn bron in Zoetermeer heb ik vernomen dat Hanemaaijer vrijwilligers schoffeert en dat hij reageert op iedere kritiek in zijn richting als zijnde een godslastering. Hij beschouwt zichzelf als God de Vader, De Zoon en de Heilige Geest”.

Ton: “Over een woordspeling als “campingpongbond” klimt HH verontwaardigd in de hoogste boom.” Na de zoveelste woede-uitbarsting van “het gele draakje van Zoetermeer”, is advies gevraagd aan Olaf Diels. Het voormalige Westa-jungske (werkzaam op advocatenkantoor KBD) begon de tnieuws-uitgever daarop te bombarderen met “wij sommeren dit en dat en er zijn aanklachten wegens smaad in voorbereiding”.

Riny: “Als dit hout snijdt, dan begin ik enigszins te begrijpen dat er geen andere keus was

dan ons beiden terzijde te schuiven. Om te worden veroordeeld tot schadevergoedingen voor iets wat je zelf niet hebt geschreven, dat zou ikzelf ook niet doen. Toen Willemsen begreep dat wij beiden van leer bleven trekken en alle “alsdannen, mitsgaders en in rechte betrekken” aan onze laarzen zouden lappen, is hij nerveus geworden. Wat ik zwak van Willemsen vond, is dat hij er niet openlijk voor uit durfde te komen dat hij onder druk is gezet. Hoe dan ook, hij heeft zijn lezers compleet in het ongewisse gelaten. Toen bleek ook weer eens hoeveel kwezels er in de NTTB rondlopen”.

Ton: “De interne verhoudingen zijn dermate verziekt dat Marleen van Ulsen en Peter de Goede op hun eigen site tafeltennis.nu geen woord durfden te zeggen over de columniststragedie bij hun bureaus. En met zo’n transparantie-bond gaan wij vol vertrouwen de WK van mei 2011 tegemoet...”

HOW ABOUT US: Door tegenstanders zijn jullie betiteld als vilein, cynisch, uitsluitend negatief, denigrerend, uitvergrotend, onnodig grievend. Alles goed en wel, maar hebben jullie je hand overspeeld? Zijn jullie je boekje te buiten gegaan? Van de ene op de andere dag werden jullie uit het brandpunt van het NTTB-debat geplukt en daar moesten de diensten van een Haags advocatenkantoor voor worden ingehuurd? Hoe veel gekker moet het nog worden?

Ton: “Er is geen enkele andere poging ondernomen, dat zegt genoeg. Het is een bewijs voor de algehele contactverschraling. Het hoofdbestuur bleef koppig vasthouden aan haar zwijgkoers”.

Riny: “Na ons ontslag vroeg ik mij af waaraan ik mij schuldig had gemaakt en of ik eigenlijk nog actief wilde blijven in een sportbond waarin dit mogelijk is. Mijn columns waren opeens niet actueel. Waarom nam de redactie, de NTTB-top, het HB-lid voor communicatie of iemand van de afdeling Voorlichting geen contact met mij op?

HOW ABOUT US: Hoe kan het dat niemand een poging ondernam om jullie desnoods te ontmaskeren als fantasten, leugenaars en kwaadsprekers? Deed men het in de broek voor jullie? Was die Harald-vergelijking de welkome druppel voor de overlopende emmer?

Ton: “Er is in de NTTB zelden sprake van goede timing of planning. Als zich iets, zoals dit, voordoet, dan gaan de gebeurtenissen met zichzelf op de loop. Dan wordt duidelijk dat niemand de moeite neemt om, bijvoorbeeld, een persbericht op te stellen en uit te sturen. Medio mei sijpelde die NTTB-mentaliteit door naar ttnieuws. Dat kwam doordat er geen heldere analyse van de kwestie was gemaakt, iedereen vervolgens met stomheid geslagen was en met de staart tussen de benen de aftocht blies”.

HOW ABOUT US: Heeft het Koninklijk Nederlands Columnisten Genootschap zich over jullie verzameld werk ontfermd?

Ton: “Dat was gelukkig allang geregeld, ja. Je kunt je dossiers daar deponeren, voor grondige analyse, te zijner tijd”.

HOW ABOUT US: Het is vier maanden geleden dat jullie recorddialoog (bestaande uit 32 afleveringen!) om zeep werd geholpen. Diverse ooms en tantes van NTTB-werknemers hebben opgelucht gereageerd. Op ttnieuws schrijft Peter Hanning af en toe iets onschuldigs over kennismakingen met 6-jarigen. De kritieken hierop zijn matig-positief, echter wij van HOW ABOUT US vinden hem drie keer niks. De inhoud van Hannings stukjes

is bellenblazerij en de goegemeente denkt dat strooien met uitroeptekens een columnist tot een positivo-columnist maakt. Ondanks dat Ton nogal wollig schreef en Riny niet bracht wat wij van hem verwachtten, lazten we liever hun beider werk dan wat er nu verschijnt. Heren, wat kunnen we van jullie verwachten?

Ton: “Ik blijf over tafeltennis schrijven. Ik vind dat er dingen gezegd moeten worden waarover men anders zwijgt, maar dat zal niet meer op een tafeltennissite zijn. Ik ben van plan om in een bedroefde toonzetting over de NTTB te publiceren. Ik stap over op ingetogen, berustend en contemplatief. Iemand heeft mij de harald-tapes aangeboden, maar dat is te explosief. Wat Riny betreft, de geruchten houden aan dat hij op “Tafeltennis.nu” de opvolger van Rogier Cuypers wordt....

Riny: Ik weet niet waar Ton het over heeft. Ik ben werkelijk nog niet benaderd, ik zweer het. Maar wat niet is, kan nog komen. In mijn ogen is “Tafeltennis.nu” inmiddels een site die op meer serieuze wijze met tafeltennis omgaat dan ttnieuws. Die rare inteelt-reacties op ttnieuws zorgen er voor dat ik die site minder serieus neem dan Tafeltennis.nu. Ik vernam trouwens dat “Tafeltennis.nu” beduidend meer unieke bezoekers trekt dan ttnieuws. Hun bereik is dus veel groter. Maar Ton, de beste stuurder staan aan wal. Dat geldt zeker voor jou. Jij zou de handschoenen moeten oppakken, al je kritieken moeten nalezen en de boel op al die punten moeten verbeteren...”.

Ton: “Dat zie ik onder dit regime niet gebeuren. Zomer 2011, na de WK in Rotterdam, verwacht ik dat Verkooijen, Pereboom, Hanemaaijer c.s. zich stilletjes laten wegpromoveren naar de Europese Tafeltennis Unie. Ik zal eens bellen met mijn oude vriend Stefano “also known as Mister Pingis” Bosi, om suggesties in die richting te geven....

HOW ABOUT US: Laten wij eens pogen om deze tragedie treffend samen te vatten: “voordat Slagt & Mantoua de kans kregen om het kritische koningskoppel van de NTTB te worden, draaiden komma-neukers hen op duistere juridische gronden vakkundig de nek om”. Zoiets?

Riny, met zijn bekende schaterlach: “Heel goed, vooropgesteld dat je het als sportorganisatie nu eenmaal moet doen met de critici die je in de schoot geworpen krijgt”.

Ton: “Vanuit de optiek van sportkoepels is de NTTB een armetierig sukkelaartje, zich bevindend in de kelder van de C-categorie bij de heren. Nikica’s zwoegers bereiden zich dagenlang op het peperdure Papendal voor op interlands tegen San Marino, Nepal en Togo. Voor de media vormt de tafeltennisbond geen ideaal klimaat voor enig debat, dat is duidelijk”.

HOW ABOUT US: Zijn jullie nu verbannen, uit de gratie, in ongenade, tot outcast verklaard? Is over jullie de banvloek uitgesproken? Hoe voelt dat, als uitgekotste en gemuilkorfde tandem?

Ton: “Het gerucht over mijn melaatsheid is uit de kooi ontsnapt en niet meer te stoppen”.

Riny: “Ik ben lekker bezig bij mijn US, ik heb een drukke, maar fijne job en ik bekommer mij om echtgenote en drie kleine kinderen. Need I say more...”.

HOW ABOUT US: Heren, het was ons een genoegen. Wij stellen vast dat dit een uitermate interessant en uitermate exclusief dubbel-interview is geworden. Bedankt en proost!”.

Hoi ik ben...

Naam: Han Geluk

Lid sinds: 15 september 2010

- Ik ben een echte US-er omdat...
ik een student ben.
- Wat zegt je pingpongspel over je karakter?
Lui, alles op het laatste moment beslissen en wel zien waar het schip strandt.
Wat nou plannen, gewoon doen waar je zin in hebt.
- Favoriete boek
Niet zo zeer 1 boek, wel de hele serie van Wallander. Een Zweedse
rechercheur, geschreven door Henning Mankell. Maar omdat dat niet de
vraag is 1 specifiek boek uit de Wallander serie: De Blinde Muur.
- Favoriete film
The Departed al een jaar of 4. Inception is bezig met een fenomenale opmars,
maar dat is niet de vraag, dus: The Departed.
- Favoriete muziek
Momenteel Amadou & Mariam. Een negroïde man en een negroïde vrouw uit
Mali die vrolijke muziek maken. Oh, en ze zijn allebei blind.

Verder kom ik op Lowlands, Concert @ Sea en Trance Energy; vrij veelzijdig.
- Favoriete eten
Op de zaterdag van de 1^e landelijke competitieweek heb ik een werkelijk
fenomenale bonenschotel (als ik het zo mag noemen) van Peter gegeten. Ja ja
ja, lekker makkelijk denk je nu: lekker slijmen bij de voorzitter als nieuw lid;
klopt.
- Als ik een dier was zou ik een zijn omdat.....
vos zijn, omdat ik (volgens mij moeder dan) heel erg sluw ben. Ik krijg altijd
m'n zaakjes voor elkaar, het liefst met zo min mogelijk inzet.
- Mijn favoriete US-er is.....omdat.....
Peter Brusik, omdat hij me gewoon keigaaf lijkt. Heb misschien 3 woorden
met hem gewisseld; doet er niet toe.
- ik pin / **betaal met cash** in de wibauthal, omdat
dat goed voelt. Cash voelt goed, het komt uit de tijd dat het allemaal nog goed
was.

- ik sorteer **altijd**/nooit mijn sokken, want...
anders moet ik mezelf de 'sochtends helemaal geel en groen ergeren als ik de goede sokken niet bij elkaar kan vinden. Misschien is een sokkenbakje à la Angelo wel handig...
- favoriete café
De Keuvel. Helaas woon ik nu nog in Zwijndrecht en daar zat ik elke woensdag en zondag. Let op: zat. Woensdag is natuurlijk de US-avond geworden. Zondag daarentegen ben ik er nog altijd te vinden.
Wie o wie wil mij van die zondag af helpen zodat ik maandagavond fris en fruitig bij US een balletje kan slaan!? Graag, want ik zoek nog een kamer.
- beste slag?
Backhand zijspin/backspin-block. Menig ervaren senior stinkt er in.
- ik zou wel de backhand van willen hebben
Kalinikos Kreanga. Dat is toch puur genieten. Wat een astronomisch zalige backhand heeft hij.

Tafeltennis: waardeloze televisiesport

Een jaar geleden schreef ik dat tafeltennis de meest waardeloze televisiesport is die er bestaat. Eigenlijk sta ik hier nog volledig achter, hoewel de laatste ontwikkelingen in het Nederlandse vrouwentafeltennis een positieve stimulans zijn. Op het moment dat ik dit stuk voor het clubblad van US schrijf, staat het damesteam voor het derde jaar op rij de finale van het Europees Kampioenschap.

Een ondergewaardeerde sport? Nee, op televisie zeker niet. Want wees eerlijk, wat stelt tafeltennis nu voor? De leek snapt er niets van. Het is een sport zonder uitstraling en zonder Nederlandse toppers. Als het al een paar minuten van Studio Sport haalt dan moeten wij (tafeltennissers) ons eerder schamen dan dat we staan te juichen. Een aantal voorbeelden.....

1. Het Nederlands dames team op het Europees Kampioenschap

We zijn al twee jaar de beste van Europa. Laten we dat *WE* maar snel vergeten. Want niet wij, maar twee geïmporteerde Chinezen en een Russisch aanhangsel van een Nederlandse journalist zijn Europees Kampioen. De twee echte Nederlandse dames; Linda Creemers en Carla Nouwen mogen de ballen rapen voor Li Jiao, de veters strikken van Li Jie en de tas dragen van Elena Timina. Wanneer zij achter de tafel staan? Als Nederland al geplaatst is voor de volgende ronde of wanneer het resultaat er niet meer toe doet.

Positieve ontwikkeling in 2010 is dat Linda Creemers positie 3 heeft overgenomen van Elena Timina. Dit jaar mogen wij ons dan wellicht toch een klein beetje Europees kampioen noemen.

2. Judy Williams (64 jaar) actief op het hoogste niveau (Studio Sport)

Daar komt het dacht ik op het moment van de aankondiging, beelden van de eredivisie bij Studio Sport. Ik ga er eens goed voor zitten, als liefhebber en als iemand met enig verstand van het spelletje. Tot mijn grote verdriet is er gekozen voor een degradatieduel bij de dames: Hilversum – Amsterdam '78. En nog erger, het vizier is gericht op een persoon: Judy, een 64-jarige vrouw afkomstig uit Engeland. Zij mag als reservespeelster meedoen aan het duel.

Wat ik had verwacht waren twee tieners, speelsters met talent en ambitie. Niet iemand die thuis achter de geraniums hoort te zitten met haar breiwerkje. Maar helaas, de Carla Nouwen en Linda Creemers van deze tijd zijn het land al een tijdje ontvlucht en beproeven hun geluk in het buitenland. In Nederland is er geen eer aan te behalen, of het moet zijn dat iemand een 64-jarige vrouw op eredivisieniveau met twee kunstheupen een reclame voor de sport noemt.

Schrale troost: Judy verloor haar wedstrijden.

3. Het Nederlandse mannentafeltennis

Eigenlijk kan ik deze paragraaf het beste leeg laten. Nederland kampt al jaren met de erfenis van Trinko Keen en Danny Heister en is door de prestaties op het huidige EK zelfs gedegradeerd naar het derde niveau in Europa (de Standard Division). Bondscoach Nikola Vukelja kwam met een *hoopvolle* reactie: 'We zijn eerlijk gezegd op alle fronten afgetroefd'.

4. Positieve uitzondering

Het is wachten op die ene uitzondering die momenteel hard aan de weg timmert, Britt Eerland. Als Europese Kampioene t/m 18 jaar is zij de hoop van tafeltennis Nederland. Het is afwachten of zij zich over een aantal jaar kan meten met de absolute wereldtop en voor een boost in Nederland kan zorgen.

US

Gelukkig nemen de mensen bij US de sport een stuk minder serieus. Er wordt getraind om op een acceptabel landelijk niveau te spelen. Niets meer, niets minder. Of het moet gaan om de indeling van de vrouwenteams, waar de commissie zich wijselijk niet mee bemoeit (vrouwen zijn soms wat moeilijk). Aan de andere kant moeten we heel blij zijn dat ze er zijn, want waar zien we nog een gezellige mix van vrouwen en heren op de zaterdag? Tafeltennis moet vooral een sport blijven waar de gezelligheid na afloop centraal staat. Natuurlijk is de sport veel meer dan een spelletje op de camping, maar de schijnwerpers moeten we vooral niet opzoeken want groot zal de sport nooit worden.

Dylan Kret

Zwabberen met Jasper

Uw beide redacteuren waren zeer verheugd toen de eerste kandidaat van deze nieuw in het leven geroepen rubriek er meteen mee instemde ons te ontvangen en ons een kijkje te gunnen in zijn kast met cassettebandjes en cd's. Echter, nog vóór het zorgvuldig voorbereide interview een aanvang kon nemen had Tycho zijn broek al uitgetrokken en demonstratief op de verwarming gelegd. Desondanks zetten Jasper en Pieterjan hun discussie over of de chili con carne beter geserveerd kon worden met rijst of met pasta hardnekkig voort. Uiteindelijk werd er besloten tot een reusachtig bord chili con carne met zowel pasta als rijst. Hetgeen, eenmaal goed door elkaar geroerd, helemaal niet zo'n gekke combinatie was. U zult begrijpen dat wij dan ook uiterst nieuwsgierig waren naar Jaspers muziekcollectie, na al te zijn onthaald met zo'n avondmaal die de vloer aanveegde met alle gebaande paden op chili con carne-gebied.

Het eerste dat ons was opgevallen waren de vele cassettebandjes. Jasper bleek die al jaren niet meer te hebben gedraaid, hoewel hij het wel altijd nog van plan was. Weggooien is nooit een optie geweest. Na enig aandringen van de interviewers, die de onderste steen boven wilden halen, stofte Jasper dan ook zijn kolengestookte cassettespeler af, om daar een bandje van The Ghettoboys in te stoppen, dat begint met een kabbelend intro met groovy bas. Op de vraag waarom hij juist dit bandje in de speler heeft gestopt, antwoordt Jasper dat hij zich op deze muziek cool voelt; een beetje als een grote neger met een dikke lul. Ooit, toen hij nog in Arnhem woonde, rond zijn 17^e levensjaar, liet een Surinaamse vriend hem kennismaken met de rap- en hiphopmuziek. Het bleek de opmaat van een periode waarin hij veel naar deze muziek luisterde; gangsterrap was zijn eerste echte muzikale liefde.

Jasper vertelt dat hij zijn vriend de teksten liet opschrijven, die hij vervolgens tijdens de les analyseerde. Hij raakte gefascineerd door rap, door de manier waarop de tekst wordt opgezegd in plaats van gezongen. Een nummer dat hem ook is bijgebleven is er een van LL Cooljay: Go see the doctor (over onveilige seks en dientengevolge een brandend gevoel op de piemel.).

Vóór zijn rapperperiode zat Jasper graag uren voor de Top 40 Countdown te tappen. Dit ging als volgt in zijn werk: er werd een oude cassetterecorder op een grote luidspreker gezet. Wanneer de deejay dan een nummer aankondigde dat Jasper leuk vond liet hij de cassetterecorder dat opnemen. Let wel, hier kwam geen kabeltje bij kijken, het geluid uit de luidspreker werd door een microfoontje, *wireless* dus, opgenomen door de cassetterecorder. Helaas was er geen van deze bandjes meer aanwezig in huize Vreken. Ook luisterde Jasper veel naar Villa 65, een VPRO-radioprogramma dat eenmaal per week alle nieuwe hiphop liet horen.

Jaspers tweede muzikale liefde was de gabbermuziek. Tycho en Pieterjan hadden al Thunderdome II en III tussen de cd's zien staan, en vanzelfsprekend werd de oudste van deze legendarische cd's opgezet. Nadat de redacteurs als ware ervaringsdeskundigen wat xtc hadden genomen en zij druk kauwend en zo paranoïde als het maar kan achteroverleunden, legde Jasper geduldig het verschil tussen gabbers en zwabbers uit. Dat waren namelijk, respectievelijk, laaggeschoolde asociale kaalkoppen en hogergeschoolde wannabe-kaalkoppen, met meer haar dan de gabbers. In de gabber/zwabberscene werd er dan ook duidelijk onderscheid gemaakt tussen kaal of kammen.

Het was Jaspers broertje die hem introduceerde in de gabbermuziek. Jasper weet nog goed hoe zijn broertje steeds kaler werd, hoe langer hij naar deze muziek luisterde, tot hij op een gegeven moment helemaal kaal was. In die tijd, begin jaren 90, was het nog niet normaal om je hoofd helemaal kaal te scheren, en Jasper schrok zich dan ook 'helemaal leip' toen zijn broertje tijdens het eten zijn petje afdeed, met daaronder het resultaat van de geleidelijke onderdompeling in de gabberscene. Tycho merkt subtiel op dat het best wel pokkeherrie is, die muziek, maar Jasper vertelt dat hij er bijvoorbeeld goed bij kon studeren, waaruit eens te meer blijkt dat muziek bij uitstek een kwestie van smaak is.

De reis door muzikland is inmiddels aanbeland in het heden, en Jasper laat ons wat filmmuziek horen die hij goed vindt (Jasper maakt zelf regelmatig films voor zijn werk en is derhalve veel met filmmuziek bezig). Hij vertelt hoe hij bijvoorbeeld dagenlang heeft gezocht naar de juiste muziek (niet te aanwezig, niet te neerslachtig, niet te vrolijk) voor een shot van nog geen 30 seconden (uiteindelijk is het een nummer van George Gershwin geworden). Een film met uitzonderlijk mooie muziek vindt hij Requiem for a Dream (een zeer deprimerende film over mensen die ten onder gaan aan hun drugsverslaving). Deze muziek omschrijft Jasper als 'trance (op z'n Frans uitgesproken), zwaarmoedig en snel.' Hij toont ons filmpjes die hij op diverse werkweken met leerlingen van het Montessori Lyceum Amsterdam heeft gemaakt (en waarmee prijzen zijn gewonnen!). De muziek bij deze filmpjes heeft Jasper soms verrast, leerlingen die komen aanzetten met Jacques Brel en Edith Piaf, liedjes die ontzettend goed passen bij de films die zij samen hebben gemaakt.

Tot grote vreugde van Pieterjan eindigt de avond met Radiohead, waarvan (na cassettebandjes en cd's nu een nóg moderner medium) Jasper veel mp3-tjes heeft. Over Radiohead zegt Jasper de volgende dingen: 'elk liedje van Radiohead heeft een diepere laag, het raakt je soms diep, elke toon komt binnen', maar ook: 'je kan 'm ook nooit verstaan, die man'. Alsof het toeval een loopje met ons neemt zet Jasper 'Nude' op, wat een van de favoriete nummers van zowel Pieterjan als Jasper is. Voor Jasper in het bijzonder omdat hij

dit nummer 's nachts in de auto in Zwitserland, op weg naar Italië, met Hannes veel heeft geluisterd. (Overigens is de schrijver van dit stuk niet meer helemaal zeker over hoe hij zijn aantekeningen moet interpreteren: 'nude door Zwitserland 's nachts met Hannes'). Een ander wonderschoon nummer is, volgens Jasper, You and whose army, dat hij tientallen keren achter elkaar kan luisteren.

Als uitsmijter laat Jasper ons nog 'de stem horen waarop hij verliefd is', een zangeres wier naam hem onbekend is, maar ze zingt mee op 'Poems' van Tricky (waarvan ook veel cd's in de kast staan). Verder nog, om het aantal mogelijk dubbelzinnig op te vatten passages in dit stuk nog wat op te voeren, 'The art of sucking dick' van NWA en, als definitieve uitsmijter, Tulpen uit Amsterdam.

Het was een mooie avond, waarop overigens ook nog EK-tafeltennis is gekeken en Twente-Inter. Rond een uur of één haastten Tycho en Pieterjan zich naar hun huizen om daar, als ik voor mezelf mag spreken, uitgebreid gebruik te gaan maken van hun toiletten, want chili con carne met zowel pasta als rijst laat een uitgebreid bezoek aan deze –goddank in de meeste huizen aanwezige- ruimte welhaast onvermijdelijk. We willen Jasper hartelijk bedanken voor zijn gastvrijheid, het eten, het drinken, de muziek, het openhartige gesprek en zijn gastvrijheid. En het eten.

Voelt u zich geroepen om voor het volgende clubblad geïnterviewd te worden door maar liefst twee redacteurs, en vindt u het geen probleem dat een van beiden bij binnenkomst zijn broek uittrekt, neem dan contact op met Tycho of Pieterjan.

De Pineut – Door Kris van Duuren

Het schrijven van een stuk voor het clubblad voor een non-schrijver is niet echt makkelijk. Na het verschijnen van het vorig blad dacht ik al: dit meen je niet, dat wordt nog leuk t.z.t. Nadat er een aantal maanden overheen zijn gegaan, zakt het naar de achtergrond. Een paar weken geleden kwam Tycho er alsnog op terug.

Mmm, toch maar eens kijken of het schrijven gaat lukken. Net voor mijn vakantie een stuk aanleveren, dat moet toch wel lukken. Weer ver weg gestopt in mijn geheugen, denk ik 2 dagen voor mijn vertrek naar mijn vakantiebestemming, k** ik moet nog een stuk schrijven. Helaas, vergeten kan nu niet meer...

Waar ga ik over schrijven..... Pingpong frustraties zijn er niet aan het begin van het seizoen..... Wel leuk, ten tijde van het schrijven van dit stuk zit ik aan de andere kant van het land, waar ik zo nu en dan mijn gezicht laat zien. In dat kleine dorpje waar nog 7000 andere mensen wonen, waar je over straat loopt of in de auto zit en om de haverklap de volgende teksten hoort; halloooo, hoi, hoe is het met jou? Fantastisch al die belangstelling en in mijn ogen toch een beetje sociale controle. Dan gaat het bij mij toch kriebelen. Wat heerlijk om lekker anoniem over straat te lopen in Amsterdam. Bij wijze van spreken op je kop staan en geen haan die er naar kraait. Hoe langer je in 'de grote stad' woont, hoe meer het een klein dorp wordt.

Toen in begon met studeren, wilde ik graag op kamers wonen. Op naar de grote stad, zo ben ik in Groningen terecht gekomen. Elke straat lijkt op elkaar, weinig mensen die je kent en een plattegrond 24 uur per dag op zak is de eerste maand toch wel handig. Naarmate de tijd verstrijkt begint alles zijn eigen karakter te krijgen. Je ontmoet allerlei nieuwe mensen, uit andere windstreken en bent je horizon aan het verbreden. Tegelijkertijd ga je je steeds meer thuis voelen in 'de grote stad' en is het eigenlijk een klein dorp.

Veel Groningers gaan na het afronden van hun studie naar Amsterdam, waar het eigenlijk weer van voor af aan begint. Het verschil is dat heel Groningen in Amsterdam woont, maar de stadplattegrond blijf je de eerste periode nodig hebben. Ondanks de plattegrond heb ik het gepresteerd om 3 maal de Singel op en neer te fietsen op zoek naar die ene afslag richting de Jan van Galen. Op dit moment woon ik in de Indische buurt. Op zaterdagmorgen met de boodschappentas richting de bakker, supermarkt, Dappermarkt en de Turkse winkeltjes. Goedemorgen, alles goed? Fijne week gehad? Wil je één multikorn, wil je kaas proeven? Ja, doe maar. Eigenlijk is het heel makkelijk, hoe vaker je ergens loopt, hoe meer je wordt herkend. Heel logisch, dan maakt het dus niet uit waar je woont...

De volgende pineut is: Marc Römer!!!

Op stap met team Menereis

Niet iedereen heeft in zijn leven mogen proeven aan het zoete geluk van een dagje doorbrengen met twee professionele tafeltennisspelers. Het fanatisme en intensiteit van de sporters van dichtbij te ruiken en te voelen. Ik wel.

Het was de ochtend van 13 september 2010. Ik herinner me de dag nog als die van gister. Het weer was grijs, de wekker ging vroeg (om 6 uur om precies te zijn) en in het bloed van zowel de sporters als in het mijne stroomde op het moment meer alcohol dan bloed. Ja, want wat velen van jullie ongelukkige leken misschien niet weten en ik wel, is dat de voorbereiding van een professioneel tafeltennisspeler er anders uit ziet, dan die van de doorsnee topsporter.

Ook die voorbereiding heb ik mogen bijwonen in de woning van een van de twee. Deze jongen, Pieter genaamd, is een kalende, guitige jongeman die samen met de andere topper Gilles op deze maandagochtend een demonstratie zou gaan geven in de RAI voor de eerste 3D opnames ooit gemaakt van een tafeltenniswedstrijd. Voor het gemak zal ik vanaf dit moment niet meer spreken over de termen toppers, topsporters, professional tabletennis players of stelletje lamzakken. Ik zal spreken van team Menereis. Want Menereis heeft deze dag toch zeker voor ons mede mogelijk gemaakt. En het werd dan ook, zoals verwacht, een dag om nooit te vergeten.

Ik zal de draad weer oppakken waar ik hem eerder heb laten slingeren. Ergens gedurende het opstaan. Ook voor team Menereis ging het opstaan niet van harte. Het zijn net mensen.

Maar na het ontbijtje begon enig leven toch wel weer terug te komen in de lichamen van team Menereis. Ze voelden hetgeen wat we eigenlijk allemaal van tevoren wel wisten. Het zou een mooie dag gaan worden. Na het ontbijtje, wat overigens mede mogelijk werd gemaakt door de familie Danes, vertrokken we richting de RAI. Toen we daar om 7 uur, 's ochtends voor de duidelijkheid, aankwamen bleek dat er de eerstkomende tweeënhalve uur eigenlijk weinig voor ons te doen was. Gelukkig was ons team ondertussen aangesterkt met de vroege vogel Simon, die bijzonder geïnteresseerd bleek in de verrichtingen van team Menereis.

U zult zich ondertussen wel een klein beetje afvragen wat ondergetekende en Simon dan eigenlijk bij deze opnames deden, aangezien wij de demonstratie niet hoefden te verzorgen. Onze taak binnen team Menereis, waar wij ons toch wel stiekem een beetje bij durven te scharen, was het verzorgen van een promotiefilmpje voor Menereis. Voor het videomateriaal was het natuurlijk noodzakelijk om vanaf 7 uur erbij aanwezig te zijn.

Na twee uur onduidelijke uitleg over wat er ging gebeuren en oeverloos inspelen van de toppers van team Menereis, begonnen de opnames dan eindelijk.

Eigenlijk stelde het niet zoveel voor. Er werd wat gespeeld en op een groot scherm in de zaal werden deze beelden in 3D getoond met enorm veel technische prietpraat erbij.

Na de opnames ging de expeditie van team Menereis pas weer echt verder. Er was namelijk zeer veel behoefte aan een paar sterke slogans voor Menereis.

Onder het genot van een biertje wordt het creatieve proces een stuk sneller op gang gebracht, dus zo geschiedde. De ene na de andere briljante slogan passeerde de revue, maar ik zal u een selectie presenteren waaruit u kunt kiezen voor de Menereis site:

Vroco, je bent loco. Wees wijs, ga naar Menereis!

Geen geleuter, ga naar de vriend van Linsey Preuter!

Heb jij een goede service? Ken je Menereis nog niet!

Kom je geld tekort? Ga niet naar Vroco sport! Maar wees dan wijs, ga naar Menereis, voor de juiste prijs!

Ik heb de scheidsrechter geslagen. Hoop dat ik nog wel korting krijg bij Menereis.

Het Zijpad – m.m.v. Mihai Popa

Op een prachtige zaterdagmiddag, één dag voor de officiële deadline van deze prachtige glossy, sprak uw interviewer af met Mihai Popa, zelfbenoemd opvolger van Jean Nelissen, beroemd om zijn eeuwige afwezigheid op trainingen, goede kijk op het spelletje, krachtige oneliners en gematigde kennis van de Franse taal. Alvorens verder te gaan met de eerste aflevering van 'Het Zijpad', dient allereerst uitgelegd te worden wat de insteek van deze rubriek is.

In 'Het Zijpad' kan eigenlijk van alles gebeuren. Primair doel is om een US-er te interviewen over een zijpad in diens leven; 'hence', zoals de Engelsen zo mooi zeggen, 'the name'. Toen de interviewer echter al snel aangaf geen zin te hebben in het interview en zijn voornemen niet te drinken tot de volgende dag besloot op te schorten, nam 'Het Zijpad' een plotselinge wending. Waardoor 'Het Zijpad' plotseling weer voldeed aan de eerste regel van deze alinea, het sloeg, als het ware, een zijpad in.

In overleg met Mihai werd er overgegaan tot de aanschaf van een teamschotel, daar beide deelnemers aan dit interview die de dag ervoor door verschillende omstandigheden waren misgelopen, de interviewer doordat Erwin, groot fan van teamschotels, de avond ervoor afwezig was, en de geïnterviewde doordat er niet bij elke uitwedstrijd teamschotels te krijgen zijn. Nadat de loempiaatjes en de vlammetjes te licht werden bevonden en de verscheidenheid aan sauzen te wensen overliet, viel het eindoordeel van het vergelijkend warenonderzoek tussen de teamschotels van Café Thuys en de Wibauthal in het voordeel

dit is Mihai

van die van de Wibauthal uit. Gelukkig maar, aangezien er door USers vaker teamschotels in de Wibauthal worden besteld dan bij Café Thuys. Al snel vertrokken wij op de fiets langs een door de interviewer nog nooit genomen route naar Tempo Team, alwaar de interviewer besloot verder te profiteren van de opschorting van zijn drooglegging. Mihai nam plaats bij het eerste damesteam, waar de schrijver dezes ook plaatsnam, aangezien een interview geen interview kan zijn als de beide betrokken partijen niet dicht bij elkaar plaatsnemen. Er werd wat geschoven met stoelen en de dames van werd FVT beleefd een stoel aangeboden. Hun toespelingen op god mag weten wat werden beleefd afgewimpeld, immers, Mihai heeft een

vriendin, weet de interviewer. De vriendin in kwestie betreft een ándere dan zijn vorige vriendin. In kwestie.

Het bleek dat wij ons op een zeer gunstige positie in de speelhal bevonden. Niet alleen bood deze lokatie ons een prima uitzicht op de wedstrijden van dames 1, maar ook op die van heren 1, dames 2 en heren 2. Daarbij kwam nog dat de bar zich op loopafstand bevond en dat Matthijs zo vriendelijk was de vlamtosti's te komen brengen. Oh nee, dat was hij niet. Voor de rest was het een prima plek.

Zoals u misschien al heeft gemerkt is dit geen typisch vraaggesprek geworden, maar is er gekozen voor een normaal gesprek, dat af en toe stilviel doordat er naar tafeltennis werd gekeken, of doordat de interviewer even op een andere plek was dan de geïnterviewde, waardoor er noch een gesprek, noch mentale notities voor het schrijven van dit stuk mogelijk waren.

Dan volgt hier een gortdroge opsomming van oneliners die de interviewer heeft onthouden.

'Als je de prijs-kwantiteitsverhouding van de kleine met de grote warme (teamschotel, red.) vergelijkt, heeft de grote teamschotel een hoger *moyenne* hapjes.'

Einde opsomming.

Toen de interviewer eindelijk besloot het werkelijke interview te gaan beginnen moest Mihai helaas weg, naar het Jordaanfestijn, waardoor de eerste editie van deze rubriek, die beoogt spannende, voor een ieder nog onbekende zijpaden in het leven van een USer voor de dag te halen, voor sommige lezers misschien als teleurstellend wordt ervaren, maar door andere met enthousiasme is ontvangen, juist omdat er in het Zijpad van alles kan gebeuren. De redactie kijkt dan ook vol spanning uit naar het volgende Zijpad. Zal het ons de geheime kant van een volgende USer onthullen, of zal het opnieuw eindigen in n t geen interview? U leest het over een aantal maanden.

Terug naar de top - Jan de Laat

Wat doet 10-0 verlies met je?

In eerste instantie niks. Je kan topsport bedrijven en toch degraderen naar de Standard Division. Onze oranjehelden zie je echter niet huilend voor de NOS-camera. En voor je mentale weerbaarheid maakt het niks uit. Sterker nog, het verlies maakt je gedreven. Er is nog maar een doel, terug naar de top!

In tweede instantie ga je de fout in. Je past analyses toe op het onfortuinlijke gegeven dat je écht niets gewonnen hebt. Niets, nul, nikske, Zero. Deze analyses zorgen ervoor dat je verdwijnt in de neerwaartse destructieve spiraal. Je begint luchtig. De zaal was slecht, de balletjes te oud, het licht te sterk. De tegenstander fortuinlijk.

Maar dan komt je zwarte ware ik naar voren. Je bent te dik, je bent te oud, je bent zeker te langzaam. Voor je het weet, zit je aan de put. In het donker. Je had eigenlijk nooit moeten beginnen met tafeltennis. Waarom doe je nou de moeite? Je kan echt niks! Sta de volgende keer maar niet op. Blijf gewoon liggen op dat bed. Haal die lach van je gezicht.

In derde instantie krijg je weer hoop. Wees niet verrast. Dat is tijdelijk.

Je wordt wakker met een goed gevoel, de training gaat goed. Je slaat toch een aardig balletje. Het was een vlag van verstandsverbijstering. We gaan vechten, we gaan trainen. De volgende keer als ik een tegenstander tref, ben ik supergemotiveerd, op ten top geconcentreerd. Door mijn psychische weerstand verpulver ik al bij de eerste blik mijn miezerige tegenstander. De luis.

Tot de klap: weer 10-0. Je had geen schijn van kans.

Je had beter thuis kunnen blijven. De duivelse spiraal van zwartheid zorgt er voor dat je snel weer terug wordt getrokken in de poel van Loser-achtigheid. Het moeras van de mislukkelingen is diep en drassig. Er valt niet te onderhandelen met het noodlot. Er zijn geen compromissen met de werkelijkheid.

De depressie valt eigenlijk nog wel mee. Er zijn nog andere zwartere dingen in het leven. Je had nog lager kunnen spelen, in een sport die echt niemand leuk vindt. Gewichtheffen. Je krijgt medelijden met de slechtste gewichtheffer in de wereld. Hij heeft vast maar een been. En 9 vingers.

Terug naar de top? Ben je gek. Ik sla gewoon een balletje voor mijn plezier. Ambitie, nergens voor nodig.

Alles eindigt met aanvaarding.

Serviceperikelen in de eerste divisie

18 september jl. mocht ik wederom invallen in het eerste team. Natuurlijk heb je als matige 2e klasse speler niet de illusie dat je potten kan breken, maar het is toch je eer te na om alleen maar mee te gaan als kanonnenvoer. Toch even kijken of je als afdelingsspeler in ieder geval één tegenstander de stuipen op het lijf kan jagen. Geheel in traditie met mijn wedstrijden in de afdeling kwam ik ook nu ongeveer 5 minuten voor aanvang van de wedstrijd binnen. Scheidsrechters al een beetje zenuwachtig of ik nog wel op tijd zijn. Even omkleden en tijdens de eerste twee wedstrijden een kopje koffie nuttigen. Net als elke andere tafeltennisser heb ook ik zo mijn eigen vaste patronen als er competitie gespeeld moet worden. En dan is het zover, we staan inmiddels op een comfortabele 2-0 achterstand, dus van enige druk kan geen sprake zijn. De vaste spelers verliezen vrij kansloos, dus ik kan als invaller lekker spelen en wel zien waar het schip strand. Nadat mijn batje gekeurd is, met de bijbehorende lijst, want welke speler speelt er nou met Dawei en met Meteor rubber. Bij beide scheidsrechters kwam er in ieder geval een groot vraagteken op het gezicht. Tijd om te beginnen met de wedstrijd. De heer Polak, de scheidsrechter van dienst vraagt voor ik begin nog even hoe ik normaal gesproken serveer. Ik doe daar wat nonchalant over, want bij mijn eerder invalbeurt was het geen probleem.

Waar ik dus geen rekening mee hield is de aanwezigheid van 2 scheidsrechters die jou hebben uitgekozen om een soort van college “hoe serveer ik correct” te geven.

0-0 ik mag serveren. Ik ga in het midden van de tafel staan, leg de bal op mijn vlakke hand, gooi keurig hoog genoeg op en serveer kort. Service wordt natuurlijk lekker ingeflipt, moet dus korter of met meer effect, denk ik dan nog. Ik wil klaar gaan staan voor de tweede service, maar voordat ik dat doe, meldt de scheidsrechter dat de eerste service niet goed was. De bal lag op mijn vlakke hand niet op de palm, maar op mijn vingers. Dat mag dus niet, moet op de palm van je hand liggen. Dat voelt dus heel raar, als je altijd de bal op je vingers hebt liggen en dan moet hij ineens in de palm van je hand. Voelt niet lekker, een beetje onnatuurlijk. Maar goed, we moeten verder. Dus klaar gaan staan voor de tweede service. Ik ga wederom klaar staan in het midden van de tafel, zak nu bij wijze van uitzondering door mijn knieën, gooi op en serveer lekker lang. We krijgen zowaar een kleine slagenwisseling en het punt gaat natuurlijk naar mijn tegenstander. Direct na de rally is het tijd voor de tweede les van het service college. Met het zakken door mijn knieën is de bal heel even onder de tafel verdwenen. De bal moet dus boven tafel blijven, continue in het zicht van de scheidsrechter en de tegenstander. Gelukkig zijn de scheidsrechters coulant, en worden ze niet afgekeurd.

Twee punten later ben ik weer aan de beurt. Tijd voor service nummer 3. Even met de forehand proberen. Hoog opgooien beetje zijspin erin en kort serveren. Ik maak zowaar een

punt, maar natuurlijk was er wederom iets mis met de service. De linkerarm was niet goed weg, waardoor ik eigenlijk achter mijn arm vandaan serveerde. Ook daar dan maar weer rekening mee houden. Dan maar meteen nu gewoon een backspin service met de forehand, uit de forehandhoek. Succes op een goede service gegarandeerd zou je zeggen, maar niets is minder waar. Aangezien ik inmiddels zo bezig ben met de bal boven tafel te houden en probeer de bal goed in mijn handpalm te houden en niet vanachter mijn arm vandaan te serveren vergeet ik nu om hoog genoeg op te gooien. Onvergeeflijk natuurlijk. Wederom tijd voor uitleg door de scheidsrechter.

Wat er de rest van deze partij gebeurde is mij volledig een raadsel. Ik ben drie games lang alleen maar bezig geweest met proberen goed te serveren en kijken hoe mijn tegenstander serveert. Een kansloze 3-0 nederlaag, zoals verwacht, helaas geen plezier aan gehad doordat ik alleen maar bezig was met serveren.

In mijn volgende twee partijen ging het serveren een stuk beter en heb ik het geforceerd goed serveren los kunnen laten waardoor ik voor mijn gevoel in ieder geval nog wel wat aardige ballen heb geslagen en zelfs een game heb gewonnen. Verder ook geen opmerkingen meer gehad over mijn service. Ik heb natuurlijk wel mijn ogen de kost gegeven en gekeken hoe de tegenstanders serveerden. Ik heb met name bij Gerard Bakker een aantal keer een schoolvoorbeeld gezien van het achter je arm serveren, vanuit mijn positie aan de zijkant. Mij bekruipt dan toch het gevoel van klasse justitie, maar wie weet komt dat ook doordat het vanuit mijn positie in de hoek anders kijken is als wanneer je op de scheidsrechtersstoel zit.

Voor alle spelers die niet met een scheidsrechter spelen heb ik hieronder het service reglement toegevoegd, zodat dat iedereen weer weet hoe je technisch correct moet serveren. Want correct serveren is zo makkelijk nog niet is mijn ervaring na mijn invalbeurt.

Riny

2.6 De service

2.6.1 De service begint op het moment, dat de bal vrij op de open palm ligt van de onbeweeglijk gehouden vrije hand van de serveerder.

2.6.2 De serveerder moet vervolgens de bal nagenoeg loodrecht opgooien, zonder er met zijn hand effect aan te geven, zodanig dat deze minstens 16 cm omhoog komt nadat deze de palm van de vrije hand heeft verlaten en vervolgens daalt zonder iets te raken voordat deze wordt geslagen.

2.6.3 Als de bal dalend is moet de serveerder zodanig slaan, dat de bal eerst het eigen speelvlak raakt, vervolgens over of om de netcombinatie heen gaat en daarna rechtstreeks het speelvlak van de ontvanger raakt; bij dubbelspelen dient de bal achtereenvolgens de rechter speelvlakken van de serveerder en de ontvanger te raken.

2.6.4 Vanaf het begin van de service totdat de bal wordt geslagen, dient de bal zich boven de hoogte van het speelvlak en achter de eindlijn van de serveerder te bevinden en mag voor de ontvanger niet worden verborgen door de serveerder of de dubbelpartner of door iets dat ze dragen of vasthouden.

2.6.5 Zodra de bal is opgegooid, dienen de vrije arm en hand van de serveerder te worden weggehaald uit de ruimte tussen de bal en het net.

2.6.6 Het is de verantwoordelijkheid van de serveerder om zodanig te serveren dat de scheidsrechter of de assistent scheidsrechter ervan overtuigd is dat de service volgens de regels wordt uitgevoerd en beide mogen beslissen dat een service incorrect is.

2.6.6.1 Wanneer de scheidsrechter of de assistent scheidsrechter niet zeker is dat een service correct is, kan hij, bij de eerste keer dat zich tijdens de wedstrijd een dergelijke situatie voordoet, het spel onderbreken en de serveerder waarschuwen; maar elke volgende service van de speler of zijn dubbelpartner die niet duidelijk correct is zal als incorrect worden beschouwd.

2.6.7 Bij wijze van uitzondering mag de scheidsrechter van een strikte naleving van de voorgeschreven manier van serveren afzien, als hij er van overtuigd is dat nakoming van de regels door een lichamelijke handicap wordt verhinderd.

Eindstand US-percentagebeker 2009 - 2010

Het nieuwe seizoen is alweer in volle gang, maar het is nu nog even tijd om stil te staan bij de eindstand van de percentagebeker van het vorige seizoen. Zoals bij de tussenstand al voorspeld is de winnaar van de beker dit jaar afkomstig uit Dames 2. Mandy zal voor een jaar de trotse eigenaar zijn van die geweldige wisselbeker. Daarnaast krijgt zij binnenkort natuurlijk ook een blijvend aandenken.

Enkele opvallende zaken wil ik hier nog wel even noemen.

Ondanks dat wij als US een grote vereniging zijn met veel teams, zijn er slechts 40 spelers die aan de voorwaarden hebben voldaan om na een heel seizoen opgenomen te worden in deze lijst. We zijn de najaarscompetitie van 2010 gestart met 15 teams, met in totaal 80 competitiegerechtigde spelers. Ik ben benieuwd hoeveel van deze 80 er in mei 2011 opgenomen kunnen worden in de lijst. Deze 80 is natuurlijk een vertekend beeld, want de rating chicks zullen vrijwel niet spelen en zo zijn er bepaalde spelers die al jaren bij een team staan en eigenlijk nooit spelen. Gezien het huidige aantal grote teams denk ik niet dat we dit jaar veel meer spelers zullen hebben die deze lijst gaan halen.

Speciale aandacht wil ik nog even hebben voor onze voorzitter. Hij cijfert zichzelf wel heel erg letterlijk weg, door de laatste plaats te bezetten.

Succes allemaal de rest van het seizoen. Als de voortekenen ons niet bedriegen dan krijgen we aan het eind van dit seizoen weer een andere winnaar. Mandy staat na 2 weken competitie op 1 uit 6.

Riny

nummer	naam	gespeeld/ gewonnen najaar 2009	gespeeld/ gewonnen voorjaar 2010	totaal seizoen 2009/2010	percentage
1	Mandy (D)	15-15	21-16	36-31	86,4
2	Charles	27-21	21-19	48-40	83,3
3	Sonja (D)	12-11	18-14	30-25	83,3
4	Mirjam (D)	30-28	27-19	57-47	82,5
5	Marc Bruyneel	21-16	24-20	45-36	80

6	Nima	15-12	17-13	32-25	78,1
7	Fred	30-26	23-12	53-38	71,7
8	Tycho	30-16	29-26	59-42	71,2
9	Wim	24-20	21-12	45-32	71,1
9	Sander	24-21	24-11	48-32	66,7
11	Wout-Jeroen	24-20	24-12	48-32	66,7
12	Imke (D)	24-20	21-10	45-30	66,78
13	Marc Römer	18-11	16-11	34-22	64,78
14	Robbert	18-11	15-09	33-20	60,6
15	Arco	21-16	27-13	48-29	60,4
16	Angelo	14-7	30-19	44-26	59
17	John	24-20	27-10	51-30	58,8
18	Pieterjan	29-15	21-14	50-29	58
19	Rob	15-9	16-09	31-18	58
20	Niels Kappers	24-16	21-10	45-26	57,7
21	Jurgen	23-9	27-19	50-28	56
22	Bert	24-18	30-12	54-30	55,6
23	Marleen (D)	18-14	18-06	36-20	55,6
24	Riny	21-12	23-12	44-24	54,5
25	Mathijs	27-9	27-20	54-29	53,7
26	Richard	17-10	27-12	44-22	50
27	René	24-13	27-12	51-25	49
28	Ko-Chia	15-3	20-14	35-17	48,6
29	Boudewijn	24-14	18-06	42-20	47,6
30	Bas	21-7	20-12	41-19	46,3

31	Peter Ritmeester	21-6	18-12	39-18	46,2
32	Jasper	21-6	23-14	44-20	45,5
33	Amos	21-10	17-7	38-17	44,7
33	Irene	18-8	20-9	38-17	44,7
35	Erwin	20-11	24-7	44-18	40,9
36	Arjen	27-12	26-9	53-21	39,6
37	Gilles	30-5	30-17	60-22	36,7
38	Jan de Laat	15-4	18-5	33-9	27,3
38	Kris (D)	12-2	21-7	33-9	27,3
40	Peter Brusik	15-5	18-2	33-7	21,2

Annie jr. en Jackie, of de naderende eindstrijd tussen goed en kwaad

Nadat Annie twee episodes geleden was opgevreten door een roedel wolven en Kimberley een messias had gebaard, genaamd naar haar opgepeuzelde, dominante zusje Annie, zijn enkele maanden voorbij gegaan zonder dat Kimberley en Annie jr. iets, lieve lezer, van zich hebben laten horen. Natuurlijk kunnen wij Annie jr. niets verwijten, daar hij pas op 25 december jl. het levenslicht heeft gezien, en inmiddels misschien net z'n eten binnen kan houden en eens een nachtje slaapt zonder te janken.

Kimberley was nogal verrast door de geboorte van het jongetje. Om te beginnen kon zij zich niet herinneren ooit een beschuitje te hebben gegeten met diens vader (wie dat ook moge zijn), laat staan dat zij zich een onbevleete ontvangenis kon heugen. Maar goed, feit is dat Kimberley opeens minderjarige moeder was van een kindje, dat, als de voorspellingen de keutel bij het schone eind hadden, tot grote dingen in staat zou zijn. Tot die tijd bleef Annie echter een gewone baby, met alle ongemakken van dien.

Ma en Pa de Bruijn vonden het maar niets, zo'n kleine schreeuwlelijk in huis, en Jackie '666' Russell gromde dagelijks lelijk tegen het kind, als het weer voorbij zijn mand kwam kruipen. Kimberley had intussen haar studie weer opgepakt, en legde zich momenteel toe op module vijf van haar opleiding regionale journalistiek (*typ'n in alineas, grote en kleine letters en vormgee'm*). Zij merkte niet zoveel van de vijandige houding van de rest van het huishouden. Dat was ook wel weer typisch Kimberley, soms kon je een kanon naast haar afschieten, en dan merkte ze er niets van.

Ma de Bruijn zorgde met tegenzin voor het kind. Zij veinsde altijd veel liefde en betrokkenheid, eigenlijk alleen omdat ze het zo ontzettend handig vond dat het jochie met een simpele handbeweging en wat "ibbedibbegoo" zó een petfles water in wijn kon veranderen, die niet te onderscheiden was van een echte Mis-en-Bouteille. Pa hield zich afzijdig van Annie; volgens hem was er maar één echte Annie en die was er niet meer. En Jackie, tenslotte, gromde wat, maar beet zelden, waarschijnlijk omdat hij wist dat er met Annie niet te spotten viel. In plaats van te bijten bereidde Jackie zich voor op de eindstrijd tussen goed en kwaad.

Jackie was altijd al ogenschijnlijk oppervlakkige hond geweest, die voldeed aan alle kenmerken van de standaard Jack Russell; enthousiast als het aankwam op apporteren, zelfs als het voorwerp van apportatie in het water belandde, hondslui als het aankwam op de mand, loops als het aankwam op de lente, verharend wanneer het seizoen daarom vroeg en verder vond hij het fijn om in ieder geval tweemaal daags even naar buiten te mogen voor de noodzakelijke afbakening van zijn territorium. In dit dwangmatige afbakenen valt voor de oplettende lezer al op te merken hoe gedreven Jackie was, hoe paranoïde hij was jegens andere honden, ook al vormden zij geen enkele bedreiging voor hem. En daar paranoia een kwaal is waar alle in-en-in-slechte wezens uiteindelijk aan onderdoorgaan, kan het niet anders dan dat ook Jackie zich uiteindelijk zou ontdoen van alle onschuldige hondsheid en

zijn ware aard zou tonen, wanneer de tijd daar rijp voor was. Voorlopig, echter, leed Jackie nog aan een relatief onschuldige vorm van sluimerparanoia.

En voorlopig vormde Annie jr. ook geen bedreiging voor Jackie.

Jackie was namelijk ook weer niet zó'n lage verpersoonlijking van alles wat slecht is dat hij de onvermijdelijke strijd tussen goed en kwaad al in een vroeg stadium wilde beslissen; een baby, ook al was het een messias, was nog geen partij voor hem. En bovendien kon hij dan waarschijnlijk die fijne mand, die de familie De Bruijn hem had gegeven, wel op zijn buik schrijven. Jackie besloot voorlopig nog even het Jack Russeltje te zijn dat de familie van hem gewend was, en nóg enthousiaster achter takken, tennisballen en andere objecten aan te rennen, wanneer een van zijn baasjes die weggooide en hem met een verwachtingsvolle blik aankeek en iets tegen hem riep. Hij besloot nóg loopser te worden in de lente en nóg dwangmatiger zijn territorium af te bakenen, dit alles met een hoop gekwispel en geblaf en gesprong.

En het werkte. Nu was er bij de familie al nooit twijfel geweest omtrent Jackies ware aard, maar in deze tijd van hernieuwd enthousiasme werd Jackie door de familie veelvuldig geprezen en zelfs vergeleken met andere Jack Russells, die qua enthousiasme en toewijding in een schril contrast stonden met Jackie. Steeds regelmatigier ving Jackie signalen op die onthulden dat pa en ma De Bruijn die baby, die alleen maar wat lag en ontlastte en in alle opzichten hulpbehoevend was, maar een vervelende toevoeging aan hun huishouden vonden. Op zulke momenten wist Jackie waarvoor hij het allemaal deed; immers, al dat enthousiasme kostte hem veel energie. Als het hem allemaal even te zwaar werd, hoefde hij alleen maar naar de box te rennen, waar het kind hem in al zijn onmacht aankeek en alles in zijn pamber liet lopen. Jackie deed dan zijn favoriete trucje met zijn ogen, waarbij het wit van zijn ogen pikzwart werd en zijn pupillen vuurrood. Annie vond dit altijd eng en begon, tot Jackies grote genoegen, te huilen.

Jackie lijkt op deze foto misschien erg lief en onschuldig, maar vertoont al subtiele diabolische eigenschappen.

Zo gingen enkele maanden voorbij, waarin pa en ma hun gewone leventje leden en af en toe omkeken naar Annie, waarin Kimberley zich door module vijf van haar studie worstelde en een aanvang nam met module zes (nog even en ze mocht op stage!), waarin Jackie de infantiele messias terroriseerde met zijn oogbollen en gegrom, en waarin de infantiele messias pampers na pampers bezoedelde met weke, bleke uitwerpselen.

Na verloop van tijd besloot Annie jr. zich te wapenen tegen de dagelijks terugkerende en toenemende terreur van hondszijde. Hij vroeg zijn vader, die hij niet kende, maar die op een of andere manier deel van zichzelf uitmaakte, één derde deel ongeveer, om kracht en hulp. Die gaf hem op zijn beurt adviezen als 'geef hem een tik op de neus met je rammelaar, knijp hem in het oor', wat wel even hielp, maar Jackie was zo gewiekst dat hij het trucje en het gegrom gewoon voortzette vanaf een veilige afstand. Enfin, zo ging het kat-en-muisspel nog even door, totdat Annie er langzamerhand achterkwam dat hij helemaal niet bang hoefde te zijn voor Jackie, dat hij hem alleen maar probeerde bang te maken, maar verder nooit iets deed, waarschijnlijk omdat hij bang was zijn fijne hondenmand te verliezen. En deze gedachte, lieve lezers, was het begin van Annies bewustwordingsproces. Geleidelijk werd Annie zich bewust van zijn bijzondere herkomst en van diverse trucjes die hij dan weer kon, zoals dat met het water. Annie besloot Jackie gewoon zijn andere wang toe te keren als Jackie weer eens kwam grommen. Annie besloot dat het geen zin had om kwaad met kwaad te vergelden, maar vertrouwde op zijn goede inborst, op dat goed uiteindelijk altijd kwaad overwint.

Zo bereidde ook Annie zich onbewust voor op de uiteindelijke confrontatie met Jackie. Zonder dat ze het wist wapende ze zichzelf tegen het gitzwarte geteister van Jackie, ze nam zich een modus vivendi aan die Jackie frustreerde. Met steeds meer fanatisme en geniepigheid probeerde Jackie de strijd in zijn voordeel te houden, en met steeds meer geduld en tolerantie hield Annie zich op de vlakte, terwijl zij haar onbekende vader om kracht vroeg, en haar moeder af en toe om borstvoeding.

We beloven u in het volgende clubblad bij te praten over de relatie tussen Annie en Jackie, die vooralsnog weinig goeds voorspelt, maar je weet het natuurlijk nooit hè.. Op dit moment zit Kimberley in de examenzaal te zweten op de schriftelijke afronding van de vijfde module van haar opleiding tot regionaal journalist. Hoe dat is afgelopen leest u ook in het volgende clubblad.

Ik ben de liefde – Hannes van de Pol

In deze vluchtige pingpong wereld moet er snel gescoord worden om het publiek vast te houden.

Onze beeldbuis schiet vol met veel beweging, snel vermaak en weinig inhoud. Ook in het tafeltennisspel willen de meesten zo snel mogelijk scoren, slechts een enkeling zoekt nog de ware schoonheid van het spel en weet het balletje zo fraai, langzaam en vaak mogelijk terug te brengen.

Terug on topic, of ik een stuk wil schrijven over een film, want die zie ik vaak. Dat kan ik doen over Bitch Slap, gezien met Pieterjan op Lowlands. Maar door een veelheid aan spacecake weet ik alleen nog te vertellen over playmates die in slow-motion erotisch bewegen, afgewisseld met bot geweld en 'geestige' dialogen. Een soort Playboy mansion ontmoet Tarantino. Leuk voor wie ervan houdt.

Nuchter heb ik *Io sono L'amore* (ik ben de liefde) bekeken. In de vorm van een opera is deze film een aanrader. De observerende camera neemt de kijker mee naar binnen in een zeer vermogende Italiaanse familie. Vooral Emma Recchi, als Russische immigrante (Tilda Swinton leerde Italiaans voor deze rol) wordt gevolgd. Het verhaal, van een machtswisseling naar een liefdesdrama, is niet de drijvende kracht. De film is erg geslaagd door het spel van Swinton en vooral door de grote zorg waarmee alle beelden, muziek en montage samenkomen.

Op klassieke muziek worden alle details nauwkeurig weergegeven en minutieus in beeld gebracht. Een cruciaal ongeluk vliegt, als real time, in een seconde voorbij. Wars van het effect van dat moment, vervolgt de film de focus naar de gezichtsuitdrukkingen. Een uitleg zou de kijker inperken, de kijker wordt serieus genomen en mag zelf interpreteren. Erotische beelden worden indringend gebracht, een vrijpartij van Swinton (50) komt expliciet in beeld. Gepingpong wordt daarbij tussen naakte geliefden, opzwepende barokke muziek en losse natuurbeelden (veel bijtjes en bloemetjes). Tegen het einde van de film zwelt de muziek nog één keer aan, alle emotie verheft, de beelden versnellen en dan slaat plots de film dicht. De kijker verstilt achterlatend. Zoals het hoort bij een indrukwekkende film maak je vervolgens nog het eind van de aftiteling mee, met de verstoten geliefden in een afgelegen grot.

Door het gebruik van bombastische klassieke muziek, pijnlijke conflicten, uitvergroete emotie en de climax op het einde willen ook deze filmmakers scoren. In tegenstelling tot de grootste Pathé films, waarbij het effect vaak eindimensionaal blijft en snel wegvloeit, weten de makers van L'amore een effect te creëren dat wel beklijft. Dit omdat alle beelden tot in detail, gericht op de kunstzinnige invulling van de makers, zo zijn ingevuld dat de film zich blijft herhalen op weg naar huis. In een ideale wereld zijn dit de films voor de grootste bioscoopzalen, in deze wereld moet je hiervoor op zoek naar een kleinere zaal, nog zeker te zien tot eind 2010.

Het vrouwelijke lid

Bijna iedereen heeft er wel een. Of kent iemand die er een heeft. Sommige zijn kaal, andere juist weer behaard. De een kort, de ander lang. De één dun, de ander dik. Kortom, er is een grote verscheidenheid aan soorten en maten. Het is dan ook een voor velen onafscheidelijk maatje. Zowel man als vrouw, mensheid kortom, zou niet zonder kunnen. De populatie van US bestaat voor het grootste deel uit mannelijke leden. En aangezien er in het verleden diverse malen kritiek is geuit door het vrouwelijke deel van de US-populatie op het masculiene gehalte van het clubblad, hebben uw reporters, Ruben en Pieterjan, besloten op de bres te springen als spreekbuis en beschermheren van het vrouwelijke lid.

Neem nu het zevende team. Dik. Maar allemaal mannen. Team drie: allen dun, de een wat behaarder dan de ander. Maar weer allemaal mannen. En zo kunnen we nog wel even doorgaan. In zowel team één, twee als vijf zijn kale exemplaren vertegenwoordigd. Allen echter mannen. Mihai, Jasper, Jan, Niels: allen kort. Maar wéér mannen. Let wel, het gaat uw reporters niet om de lengte, maar om de prestaties van deze mannelijke leden. Toen uw reporters op een niet nader te noemen zaterdagavond op een dito locatie deze leden aan het bespreken waren, viel hun een discrepantie op. De oplettende lezer zal het inmiddels zijn opgevallen: allen mannen.

In het gesprek viel op dat er over deze mannelijke leden met een stuk meer ontzag werd gepraat dan over hun vrouwelijke tegenhangers. Deze discrepantie wordt wel zeer tastbaar op de zaterdagen, wanneer het hele toeschouwersgilde slechts oog lijkt te hebben voor de op het hoogste niveau presterende mannelijke leden. Aan vrouwelijke leden wordt zonder slag of stoot voorbijgegaan. Het is niet dat ze kleiner, onopvallender, minder behaard, of minder aantrekkelijk zijn, nee, de mannelijke leden, met name die van het eerste team, varen wel bij het feit dat zij hoog van de toren blazen. Het mannelijke getrompetter is vanuit alle hoeken van de zaal waarneembaar. Zelfs uw vaste barmán, immer residerend in diens vaste hoek, lijkt zich slechts te bekommeren om de kale/behaarde/kleine, wel gecoeffeunde leden van team één.

Uw reporters, dames, willen nu eindelijk paal en perk stellen aan deze scheve verhouding en de loftrumpet afsteken op de vrouwelijke leden. Want waarom voor jullie zo weinig aandacht? Het is tijd dat onze pijlen op jullie worden gericht. Want is het niet oneerlijk, leden van de damesteams, dat de mannelijke leden jullie al zo lang de wind uit de zeilen nemen? Ook bij jullie is er toch enige diversiteit te bespeuren? Maar waarom is het dan toch zo moeilijk om het beestje bij de juiste naam te noemen?

Ter illustratie: mannelijke leden kunnen beschikken over koosnaampjes als piemel, penis, pik, roede, lul, pisang, pineut (zie Kris), Johnson, genotsknots, tampeloeres, lans, prikker, apparaat, lid, kwast, fluit, plasser, Jaap Stam, jongeheer, Sander Scheffer, handvat, snikkel, puddingbuks, Tarzan, Hercules, pielemuis, kleine generaal. Nog net niet teveel om op te noemen.

Vrouwen, daarentegen, moeten het slechts doen met: kut, flamoës, vagina, schede, sneetje, pruim, opening, poes, ioni, gleuf en schacht. Dit is zowel een stuk minder in aantal, als ook een stuk minder respectvol. Vanwaar dit verschil?

Deze tweeledige kwestie gaan wij proberen in verschillende alinea's te beantwoorden. Om te beginnen de kwantitatieve kwestie. Mannen hebben veel meer lieve naampjes voor hun lid dan vrouwen. Zijn mannen wellicht blijer met hun seksualiteit dan vrouwen? Voelen zij zich meer verbonden met hun trouwe kameraad dan vrouwen? Het antwoord hierop werd gegeven door Prof. Dr. Von Swaffelstein in zijn beroemde naoorlogse publicatie over aanhankelijkheid van mannen voor hun primaire geslachtsorgaan¹: "Ja, das stimmt."

Niet alleen zijn mannen meer gehecht aan hun piemels, het taboe op het ter sprake brengen –mits in de juiste sociale context- van deze zelfde piemels is allengs minder geworden. Dit ging hand in hand met de toenemende pornificatie van de samenleving. Mannen bespreken inmiddels *sans gêne* het wel en wee van hun piemels. Onder de douche, aan de bar, op de wc, geen plek te gek of de dagelijkse gang van zaken omtrent hun zakie passeert de revue.

De kwestie van de minder respectvolle connotaties verbonden aan het vrouwelijk geslachtsdeel vergt ons dieper terug te gaan in de krochten van de seksuele annalen. Het oudst uitgeoefende ambt is u allen bekend. Al sinds jaar en dag hebben voorgangers van Von Swaffelstein zich bezig gehouden met de vraag waarom mannen zo trots ogenschijnlijk disrespectvolle benamingen hunner leden in de mond nemen, terwijl vrouwen van oudsher meer naar binnen gekeerd zijn in hun uitlatingen omtrent hun *prunulum*. Om kort te gaan komt dit door de behoudende natuur van de vrouw, wier roos bij voorkeur voor zo min mogelijk bijtjes toegankelijk was. Waar de man graag zijn nectar over meerdere akkers liet vloeien (zie ook het drieslagstelsel) ter spreiding van de risico's, koos de vrouw liever voor slechts één akker, opdat zij wist wat zij jaar in jaar uit zou aantreffen (zie ook tunnelvisie).

In de periode van de *Renaissance* is dit bloemetje tijdelijk tot bloei gekomen. Meer dan ooit tevoren werd het vrouwelijk geslachtsorgaan in hoogliederen bezongen. Hoogtepunt van deze literaire stroming kwam van de hand van een uit Rotterdam afkomstige jongeheer, Julius Deelderius met zijn ode aan uw flamoës: *Kutgedicht*. Een fragment van dit gedicht zult u onder deze bijdrage aantreffen. Toen deze eerste vaginale golf wegebde, kwam die niet

¹ Swaffelstein, H. Von, *Männliche Mitglieder und ihre Gegenhänger*, Nürnberg (1945).

terug tot in de *Verlichting*, toen de pruim weer volledig in trek kwam. Deze periode wordt in de seksuologie dan ook wel aangeduid als de *Pruimentijd*. Onder verlichte denkers als Rousseau, Montesquieu en Voltaire ontstond er een nieuw paradigma waarin men weer benamingen voor het vrouwelijk geslachtsdeel over de roze lippen durfde te laten glippen. Men denke aan de beroemde *slip of the tongue* van Rousseau: "*je n'ose pas me brûler les lèvres*", die een feministische golf van zelfbewustzijn ontketende.

Er zijn dus diverse periodes geweest in de geschiedenis waarin het vrouwelijk lid niet het ondergeschoven kindje was maar juist hoogtij vierde in de volksmond. Toch heerst er anno nu weer een taboe op dit fenomeen. Uw reporters roepen u op de pen te bevochtigen en de ganzenveer andermaal in de inkt te dopen om zodoende een zaadje te planten in onze wetenschappelijke baarmoeder.

Dus, vagina's aller US'ers, verenigt u! Neemt geen blad voor de (baarmoeder)mond!

U mag ook anoniem mailen mocht u het niet over de schaamlippen kunnen krijgen.

Julius Deelderius, 1515 te Rotterdam

Oh kut, oh snee, oh pruim, oh spleet
Oh gleuf, oh naad, oh kier, oh reet
Oh gat, oh dot, oh doos, oh meuk
Oh muts, oh klier, oh bef, oh prut
Oh peer, oh vijg, oh dop, oh deur
Oh lek, oh put, oh kloof, oh scheur
Oh rits, oh snits, oh lik, oh stuk
Oh pot, oh punt, oh kruis, oh munt

Oh poort, oh zucht, oh tuin, oh lust
Oh moes, oh vlaai, oh muis, oh trut,
Oh vlucht, oh krocht, oh brug, oh kolk
Oh veeg, oh dirk, oh kees, oh hol
Oh grot, oh schacht, oh bron, oh dal
Oh hok, oh wak, oh wel, oh kwal
Oh soes, oh tas, oh voos, oh kwast
Oh zweer, oh puist, oh moot, oh schram

De ballen!

Uw reporters

‘Wat tafeltennis voor China is dat is schaatsen voor Nederland’

Interview met Trinko Keen & Bettine Vriesekoop

1. Tafeltennis is een sport die iedereen doet en kan, maar het heeft toch vooral het imago van een campingsport. Hoe komt het de sport hier niet populair is en dat het in China sport nummer 1 is? Simpel gezegd, kun je tafeltennis in China vergelijken met wat voetbal in Nederland is, de sport waar kinderen als eerste mee in aanraking komen? Of zijn het de professionaliteit en de harde trainingsomstandigheden waar het in Nederland aan schort?

Keen: „Vergelijk tafeltennis in China eerder met schaatsen in Nederland. Het is een volkssport, dat in de wereld minder status heeft. Voetbal heeft overal in de wereld grote status. Tafeltennis in China heeft veel aanzien en veel toppers en een goede infrastructuur. Dat zijn weer voorwaarden voor volgende generaties .”

Vriesekoop: „Tafeltennis is waanzinnig populair en onderdeel van de cultuur in China. Mensen spelen veel op straat, in buurthuizen en bedrijven spelen competities tegen elkaar en in de provincies. De kennis is meer aanwezig en als je in China bij de beste van je land hoort, ben je zowat gelijk de beste van de wereld. Het gat lijkt alleen maar groter te worden met de rest van de wereld omdat daar veel concurrentie van andere sporten is. Je moet vanaf je achtste/negende al heel veel trainen om de top te halen. In Nederland kiezen kinderen eerst voor een andere sport en hebben ze de boot eigenlijk al gemist. Chinezen kennen bovendien alle toppers, hebben veel meer historisch besef en ontzettend veel respect voor hun sporters.”

2. Op televisie mogen we blij zijn als we wat beelden zien van tafeltennis. De enige zender die er wat aandacht aan geeft is Eurosport. Hoe komt het dat wij Nederlanders & Europeanen de sport niet interessant vinden op TV, terwijl er in China wel massaal naar wordt gekeken. Een van de laatste ontwikkelingen in Nederland is www.tafeltennis.tv Is dit een stap in de goede richting? Of zijn de speelhallen van eredivisie clubs niet geschikt om goede beelden te maken? (aanvulling vraag 1)

Keen: „Doordat het een volkssport is, hebben Chinezen ook verstand van tafeltennis. Weer het vergelijk met schaatsen. Nederlanders vinden het leuk, omdat ze de sport en de sporters kennen. Dan ben je benieuwd of ze het goed doen, hoe ze tegen elkaar spelen. In Nederland is de sport veel minder bekend en kunnen mensen er dus niet op de manier naar kijken zoals ze dat naar het schaatsen doen.”

Vriesekoop: „De beelden zijn wel verbeterd alleen de prestaties blijven achter. In China leeft men volgens de filosofie van het confucianisme. Je bent pas wat als je wat presteert, anders moet je doen wat de ander zegt. Mensen moeten hard werken om iets te bereiken en dan heb je grenzeloos respect van iedereen. Zo is het ook met tafeltennis, de mensen kijken naar de wereldkampioenen omdat ze respect afdwingen. Het maakt dan weinig uit of mensen er verstand van hebben. Het respect straalt uit tot vierdegraad familie. In Nederland is het meer van doe maar gewoon dan doe je al gek genoeg.”

3. In Nederland is het wachten op een nieuwe lichting die mee kan komen met de Europese- of wereldtop. Is het geen slechte zaak dat het Nederlands vrouwenteam uit oorspronkelijk twee Chinezen en een Russische speelster bestaat? We zien dit niet alleen bij het Nederlands team maar bij tal van andere landen waar Chinese spelers/speelsters een dubbele nationaliteit aannemen om voor een ander land uit te komen. Verliezen wij, Nederlanders, zo niet helemaal de binding met de sport en hebben we geen enkel gevoel bij een Europese titel?

Keen: „Nee, het helpt de sport meer dan dat er helemaal niet gepresteerd zou worden. Het is natuurlijk anders wanneer twee hier geboren meisjes aan de top staan.”

Vriesekoop: „Het is geen goede ontwikkeling. De jeugd sluit niet goed aan op de top in Nederland, iets dat je wel ziet in China waar meiden van 15 en 16 jaar al mee doen met de wereldtop. Het gat tussen de Europese jeugd top en senioren is gigantisch groot en wordt alleen maar groter. Door ‘buitenlandse’ teams gaan ook minder mensen tafeltennissen omdat zij denken dat het alleen door Chinezen wordt gedaan. Het enige voordeel is dat jeugdspelers kunnen zien wat er voor nodig is om de top te bereiken. Aan de andere kant gaat de motivatie zo omlaag en is het meer wachten op die ene uitzondering. In Nederland hebben we weinig mensen die aan topsport willen doen, in China duizenden. Zelf vind ik dat jeugdspelers ook betere keuzes moeten maken. Ze zouden meer uren moeten maken en minder toernooien in het buitenland spelen.”

4. Aanpassingen in de sport. We hebben het gezien met de grotere bal en momenteel met het verbod op het lijmen van de rubbers. Voor het publiek lijkt er weinig veranderd en momenteel spelen alle spelers met rubbers waar het lijmeffect al in zit. Hebben dergelijke maatregelen wel effect voor de toeschouwer en voor de spelers zelf? Kortom, hoort de snelheid niet gewoon bij het spel?

Keen: „Snelheid hoort erbij. Kortere games hebben wel een gunstig effect gehad op toeschouwersaantallen. Het materiaal is nu een stuk minder snel, wat toch meer rally's oplevert. Maar je hebt helemaal gelijk, snelheid hoort naast effect bij de essentie van het spel.”

Vriesekoop: „De maatregelen hebben weinig geholpen, maar ik denk dat de snelheid wel zijn plafond heeft bereikt. Het verschil zit hem vooral dat het vroeger meer op het fysieke aankwam. Spelers speelden meer en langere wedstrijden achter elkaar en er waren langere rally's. De uitstraling van topsport gaat er een beetje af doordat het allemaal korter en sneller moet en dat komt over bij het publiek. Nu kan je ook weg komen met een mindere conditie, vroeger niet.”

5. Het WK tafeltennis vindt volgend jaar in Rotterdam plaats. Dit lijkt voor Nederland de uitgelezen kans om de sport te promoten. Wat vindt u van een dergelijke gebeurtenis in Nederland en wat moet er verder gebeuren om tafeltennis weer op de kaart te zetten en de dalende ledenaantallen bij de clubs tegen te gaan?

Keen: „Een WK op zich levert niet veel op. Alleen wanneer het een climax is in een lange weg kan het een belangrijke impuls zijn om de sport op een hoger plan te brengen. Ik zie dat bij tafeltennis niet gebeuren. Een WK moet een climax zijn van een lange weg.”

Vriesekoop: „Het WK is zeker niet negatief omdat het Nederlands publiek eindelijk weer een keer tafeltennis te zien krijgt. Hopelijk komt het ook in de publiciteit bij de NOS, zodat mensen zien hoe mooi onze sport is. Belangrijk is dat Britt Eerland afgelopen weekend (25 juli 2010) Europees kampioen is geworden t/m 18 jaar terwijl ze pas 16 is. Zelf werd ik het toen ik 15 was, alleen zal het voor haar een stuk moeilijker worden om door te breken bij de top van de senioren. Vroeger hoorden de jeugdspeelsters ook al bij de top van de senioren. Het is te hopen dat zij over 4 a 5 jaar voor succes kan zorgen wat als stimulans kan werken voor tafeltennis Nederland.”

